

ศึกษาการใช้ทักษะเทคโนโลยีในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20

ปริญญานิพนธ์

ของ

ธิดารัตน์ ยศไชย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

ตุลาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๗๐๕.๘๑๕๓

๕๕๘๓๔

๐.๕

ศึกษาการใช้ทักษะเทคโนโลยีในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20

26 ส.ค. 25๕๑

บทคัดย่อ

ของ

ธิดารัตน์ ยศไชย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

ตุลาคม 2547

1
A 2551657

ธิดารัตน์ ยศไชย. (2547). ศึกษาการใช้ทักษะเทคนิควันโตในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร

วิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์,

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธาวุฒิ ปลื้มสำราญ.

ความมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้ เพื่อศึกษาการใช้ทักษะเทคนิควันโตในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเทควันโดชายที่ทำการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ จำนวน 40 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ กล้องบันทึกภาพ โดยทำการบันทึกภาพ และนำข้อมูลที่ได้มาแจกแจงความถี่ แล้วเปลี่ยนเป็นค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า

1. ทักษะการรุกที่ใช้มากที่สุดในทุกรุ่นน้ำหนักคือ ราวด์คิก จำนวน 1,329 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.69 ซ็อบคิก จำนวน 197 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.33 แบ็กคิก จำนวน 104 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.45
2. ทักษะการรับที่ใช้มากที่สุดในทุกรุ่นน้ำหนักคือ ราวด์คิก จำนวน 942 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 68.31 ฟรอนท์คิก จำนวน 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.74 แบ็กคิก จำนวน 90 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.53
3. ทักษะการป้องกันที่ใช้มากที่สุดในทุกรุ่นน้ำหนักคือ ซิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว จำนวน 576 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.06 ใช้มือปิดสกัดกัน จำนวน 415 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.58 การหลบหลีก จำนวน 307 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.88

STUDY UTILIZATION OF TAEKWONDO SKILL IN THE 20th NATIONAL YOUTH GAMES

AN ABSTRACT

BY

THIDARAT YODCHAI

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

October 2004

Thidarat Yodchai. (2004). *Study Utilization of Taekwondo Skills in the 20th National Youth Games*. Master thesis. M.Ed. (Physical Education). Bangkok :
Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor
Committee : Assoc.Prof. Tawate Piriyaipoen, Assist.Prof. Thawuth Pluemsamran.

The study Utilization of Taekwondo skill in the 20th National Youth Game.
The subjects comprised 10 classes of Taekwondo in the semi – final and final competition in the 20th National Youth Games. The instruments used in this study were digital video camera, television, video player and utilization of Taekwondo form with to advance skills, to receive skills and to prevent skills.

The results revealed that :

1. The most frequency advance skills in every classes were round kicks 1,329 times (69.69 percent), chop kicks 197 times (10.33 percent), back kicks 104 times (5.45 percent)
2. The most frequency receive skills in every classes were round kicks 942 times (68.31 percent), front kicks 93 times (6.74 percent), back kicks 90 times (6.53 percent)
3. The most frequency prevent skills in every classes were race cut shoulder and body 596 times (41.06 percent), arm 415 times extracts (29.58 percent), avoids 307 times (21.88 percent)

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ศึกษาการใช้ทักษะเทคนิควันโตในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20

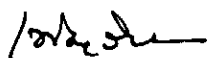
ของ

นางสาวธิดารัตน์ ยศไชย

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

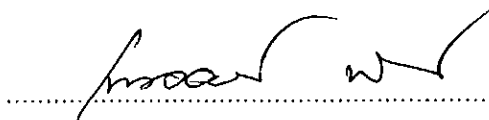

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

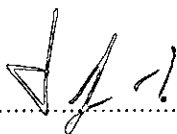
วันที่ 7 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

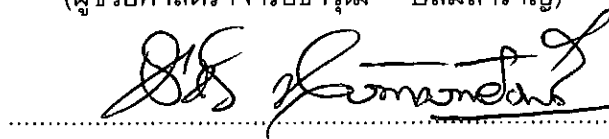
.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพณท์)

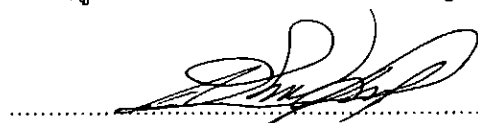
.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธำมณี ปลื้มสำราญ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ลำพอง ศรีรุ่ง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ก็เพราะความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ เทเวศร์ พิริยะพณท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธำวุฒิ ปลื้มสำราญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี และอาจารย์ลำพอง ศรรุ่ง ที่ท่านได้ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะตลอดจนแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ ในปริญญานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของคณาจารย์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้ และจะขอสำนึกบุญคุณตลอดไป

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ ที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับหัวข้อในการทำวิจัย และขอขอบคุณคณะกรรมการการจัดการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดสุโขทัย ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบคุณ อาจารย์สิทธิชัย อุทัยมงคล ที่ให้ความกรุณาเอื้อเฟื้อสถานที่พักขณะทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งทำให้การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลสำเร็จได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบระลึกถึงพระคุณของ คุณพ่อเผด็จ คุณแม่ละเอียด ยศไชย คณาจารย์ทุกท่านที่ให้การอบรมสั่งสอน และประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้แก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณ ญาติ พี่น้อง และเพื่อนทุก ๆ คน ที่ช่วยส่งเสริม สนับสนุน ให้ความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน อีกทั้งคอยให้กำลังใจด้วยดีเสมอมา และขอบคุณนางสาวจารุรินทร์ คล้ายนิ่ม ซึ่งคอยช่วยเหลือในการทำวิจัย จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ธิดารัตน์

ยศไชย

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	2
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	นิยามศัพท์.....	3
	กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	4
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
	ประวัติกีฬาเยาวชนแห่งชาติ.....	5
	ประวัติกีฬาเทควันโด.....	6
	ลักษณะการแข่งขันเทควันโด.....	7
	ทักษะเบื้องต้นเกี่ยวกับเทควันโด.....	8
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	12
	งานวิจัยในประเทศ.....	14
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	22
	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	22
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	22
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	22
	การจัดกระทำกับข้อมูล.....	23
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	24
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	24

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5	
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	58
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	58
ประชากร.....	58
กลุ่มตัวอย่าง.....	58
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	58
การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	59
อภิปรายผล.....	59
ข้อเสนอแนะ.....	61
บรรณานุกรม.....	63
ภาคผนวก.....	67
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	83

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับ ของการแข่งขันเทควันโด รุ่น ฟินเวท.....	24
2	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับ ของการแข่งขันเทควันโด รุ่น ฟลายเวท.....	25
3	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับ ของการแข่งขันเทควันโด รุ่น แบนตั้มเวท.....	26
4	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับ ของการแข่งขันเทควันโด รุ่น เฟเธอร์เวท.....	27
5	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับ ของการแข่งขันเทควันโด รุ่น โลว์เวท.....	28
6	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับ ของการแข่งขันเทควันโด รุ่น เวลเตอร์เวท.....	29
7	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับ ของการแข่งขันเทควันโด รุ่น โลว์มิดเดิลเวท.....	30
8	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับ ของการแข่งขันเทควันโด รุ่น มิดเดิลเวท.....	31
9	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับ ของการแข่งขันเทควันโด รุ่น โลว์เฮฟวีเวท.....	32
10	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับ ของการแข่งขันเทควันโด รุ่น เฮฟวีเวท.....	33
11	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการรุก ทักษะการรับ และทักษะการป้องกัน ของการแข่งขันเทควันโด ทั้ง 10 รุ่น.....	34
12	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน เทควันโด รุ่น ฟินเวท.....	35
13	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน เทควันโด รุ่น ฟลายเวท.....	36

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

14	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน เทควันโด รุ่น แบนด์มเวท.....	37
15	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน เทควันโด รุ่น เฟเธอร์เวท.....	38
16	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน เทควันโด รุ่น โลไลท์เวท.....	39
17	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน เทควันโด รุ่น เวลเตอร์เวท.....	40
18	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน เทควันโด รุ่น โลหิตมิดเดิลเวท.....	41
19	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน เทควันโด รุ่น มิดเดิลเวท.....	42
20	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน เทควันโด รุ่น โลหิตเฮฟวี่เวท.....	43
21	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน เทควันโด รุ่น เฮฟวี่เวท.....	44
22	ความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน เทควันโด ทั้ง 10 รุ่น.....	45
23	ความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรุก รูปแบบการเตะฟรอนท์คิก ของการแข่งขันเทควันโด.....	46
24	ความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรุก รูปแบบการเตะไซด์คิก ของการแข่งขันเทควันโด.....	47
25	ความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรุก รูปแบบการเตะร้าวคิก ของการแข่งขันเทควันโด.....	48
26	ความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรุก รูปแบบการเตะช็อบคิก ของการแข่งขันเทควันโด.....	49

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

27	ความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรุก รูปแบบการเตะแบ็กคิก ของการแข่งขันเทควันโด.....	50
28	ความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรุก รูปแบบการชก ของการแข่งขันเทควันโด.....	51
29	ความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรับ รูปแบบการเตะฟรอนท์คิก ของการแข่งขันเทควันโด.....	52
30	ความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรับ รูปแบบการเตะไซด์คิก ของการแข่งขันเทควันโด.....	53
31	ความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรับ รูปแบบการเตะร้าวคิก ของการแข่งขันเทควันโด.....	54
32	ความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรับ รูปแบบการเตะช็อบคิก ของการแข่งขันเทควันโด.....	55
33	ความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรุก ทักษะการรับ และทักษะการป้องกัน ของการแข่งขันเทควันโด.....	56

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กีฬาเทควันโดเป็นศิลปะการต่อสู้ของประเทศเกาหลี ซึ่งมีวิวัฒนาการ ประวัติ และขนบธรรมเนียมประเพณีที่ยาวนาน เป็นสมบัติอันล้ำค่าของวัฒนธรรมของเกาหลี ซึ่งเทควันโด จะใช้มือและเท้าในการต่อสู้ ซึ่งไม่เหมือนกับศิลปะการต่อสู้ชนิดอื่น การกระโดดและหมุนตัวใน อากาศรวมทั้งการใช้มือและเท้าในท่าทางพิเศษต่าง ๆ ในการต่อสู้ (ยุทธพิชัย ชาญเลขา, ยุพยง เกษศิริ. 2540 : 9) กีฬาเทควันโดถือเป็นการแสดงออกทางร่างกายของมนุษย์ ซึ่งจะมีผลทำให้อายุ ยืนยาวนาน และเป็นกิจกรรมที่เต็มเปี่ยมด้วยความมีน้ำใจ ลักษณะท่าทางหรือพื้นฐานของเทควัน โดได้พัฒนามาจากสัญชาตญาณการต่อสู้ป้องกันตัวของมนุษย์ ซึ่งจะทำให้เกิดความแข็งแรง และ เป็นพื้นฐานทางด้านการแสดงออกของคน โดยผู้เล่นจะได้รับประโยชน์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการ ป้องกันตัวเอง ทำให้สุขภาพแข็งแรง รวมไปถึงช่วยให้อวัยวะและระบบต่าง ๆ ของร่างกายแข็งแรง ขึ้นอีกด้วย (กรมพลศึกษา . 2531 : 1) กีฬาเทควันโดยังมีส่วนช่วยให้เยาวชนของชาติใช้เวลาว่าง ให้เป็นประโยชน์ เพื่อช่วยลดปัญหายาเสพติดไม่ให้เยาวชนหาเวลาไปมั่วสุมยาเสพติด

ในปัจจุบัน กีฬาเทควันโดกำลังได้รับความนิยมในหมู่คนไทย มีการเรียนการสอนทั่ว ประเทศ และมีการจัดการแข่งขันทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ ทั้งนี้เพราะกีฬาเทควันโด เป็นกีฬาที่ทำให้ผู้เล่นพัฒนาสมรรถภาพทางร่างกาย จิตใจและสติปัญญา รวมทั้งกีฬาเทควันโด ถือเป็นการเหยียดยืดอกกล่อมเนื้อเป็นหลัก ซึ่งเป็นผลดีกับระบบไหลเวียนโลหิต และยังพัฒนาความ อ่อนตัวของร่างกายทำให้ใช้กล้ามเนื้อได้เต็มประสิทธิภาพในการเคลื่อนไหว กีฬาเทควันโดเป็น ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวสามารถใช้ได้กับทุกสถานการณ์ ถึงแม้ว่ากีฬาที่เป็นศิลปะการป้องกันตัว เกือบทุกประเภท เช่น ยูโด อาคิโด คาราเต้ ทุกชนิด จะมีประโยชน์กับตัวผู้ฝึกเอง แต่ถ้าพิจารณา เรื่องของการใช้แรงปะทะและอันตรายที่จะเกิดขึ้นจากการฝึกซ้อมแล้ว กีฬาเทควันโดเหมาะสมกับ ทุกเพศทุกวัย เทควันโดเป็นกีฬาที่ได้รับบรรจุเข้าทำการแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก เอเชียนเกมส์ ซีเกมส์ รวมทั้งกีฬาแห่งชาติ อีกทั้งยังได้รับการบรรจุเข้าทำการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ซึ่งกีฬา เยาวชนแห่งชาตินั้นจัดขึ้นก็เพื่อให้เยาวชน หรือนักเรียนทั่วประเทศได้ทำการแข่งขันกัน เพื่อเชื่อม ความสามัคคี และยังส่งเสริมให้นักเรียนแต่ละภูมิภาคของประเทศนั้นมีความเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ถอย โดยกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 จะทำการแข่งขันที่จังหวัดสุโขทัย โดยทำการ แข่งขันระหว่างวันที่ 20-31 มีนาคม พ.ศ. 2547

กีฬาเทควันโดจัดได้ว่าเป็นกีฬาที่ต้องใช้ร่างกายเข้าปะทะกัน โดยใช้อาวุธหมัดและเท้า โจมตีใส่กัน ซึ่งนักเทควันโดจำเป็นต้องมีความพร้อมทางด้านทักษะเป็นอย่างดี ซึ่งจะต้องมีการ วางรากฐานของทักษะการรุกและทักษะการป้องกันให้ดี และถูกต้องสมบูรณ์แบบตั้งแต่ การยืนให้

ถูกวิธี ฝึกให้ผู้เล่นเตะทำทักษะพื้นฐาน เช่น ฟรอนคิก, ไซด์คิก, ราวนคิก, และแบ็กคิก เป็นต้น รู้จักการเปลี่ยนน้ำหนัก การส่งแรง เพราะจะทำให้หนักกีฬาเทควันโดสามารถเตะได้รุนแรง และบังคับทิศทางของการเตะให้ตรงเป้าหมาย หรือสามารถเล่นได้อย่างต่อเนื่องโดยไม่ติดขัด รู้จักการตั้งรับเพื่อขยโอกาสในการสวนกลับได้ทันทั่วทั้ง และรู้จักการปิดป้องโดยใช้ทักษะการป้องกันเมื่อคู่ต่อสู้เข้ามากะทำ รวมไปถึงเทคนิคในการต่อสู้ของแต่ละบุคคล อีกทั้งต้องมีความพร้อมทางด้านสมรรถภาพทางร่างกาย ซึ่งได้แก่ ความเร็ว ความแข็งแรง และความอดทนที่ดีถึงจะเป็นผู้ที่ได้เปรียบ กีฬาเทควันโดนอกจากจะนำไปใช้ในการแข่งขันได้แล้ว ประชาชนทั่วไปยังสามารถนำทักษะกีฬาเทควันโดไปประยุกต์ใช้ในการออกกำลังกาย เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงได้ด้วย จะเห็นได้ว่าทักษะกีฬาเทควันโดนี้นำมาซึ่งประโยชน์มากมาย

การศึกษากการใช้ทักษะเทควันโดในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติจะนำมาซึ่งประโยชน์แก่กีฬาเทควันโดมาก ทั้งนักกีฬา ผู้ฝึกสอน ตลอดจนผู้ที่สนใจชมการแข่งขันกีฬาเทควันโด โดยการศึกษากการใช้ทักษะเทควันโดในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ จะทำให้ทราบว่าในการแข่งขันครั้งนี้นักกีฬาเทควันโดได้ใช้ทักษะอย่างไรมาก และใช้ทักษะอย่างไรน้อย ทักษะอย่างไรเป็นที่นิยมใช้มากในปัจจุบัน ซึ่งเป็นประโยชน์โดยตรงแก่ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา เพื่อที่จะได้นำไปฝึกฝนเพิ่มเติมให้มีความชำนาญมากขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษากการใช้ทักษะเทควันโดในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 เพื่อเป็นประโยชน์แก่นักกีฬาเทควันโด ผู้ฝึกสอน รวมไปถึงผู้ที่ชมกีฬาเทควันโด และเป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อมทักษะต่าง ๆ เพิ่มเติมให้เกิดความชำนาญมากขึ้นในการพัฒนาการใช้ทักษะอีกด้วย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษากการใช้ทักษะเทควันโดในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 จังหวัดสุโขทัย

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบการใช้ทักษะเทควันโดในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 จังหวัดสุโขทัย และสามารถให้ประโยชน์ต่อการฝึกซ้อมต่าง ๆ ในกีฬาเทควันโดให้พัฒนายิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่มีความสนใจในศิลปะป้องกันตัว และเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าต่อไปได้

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาเทควันโดชายที่ทำการแข่งขันใน กีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 จำนวน 82 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาเทควันโดชายที่ทำการแข่งขัน ในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ ในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 จังหวัดสุโขทัย จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

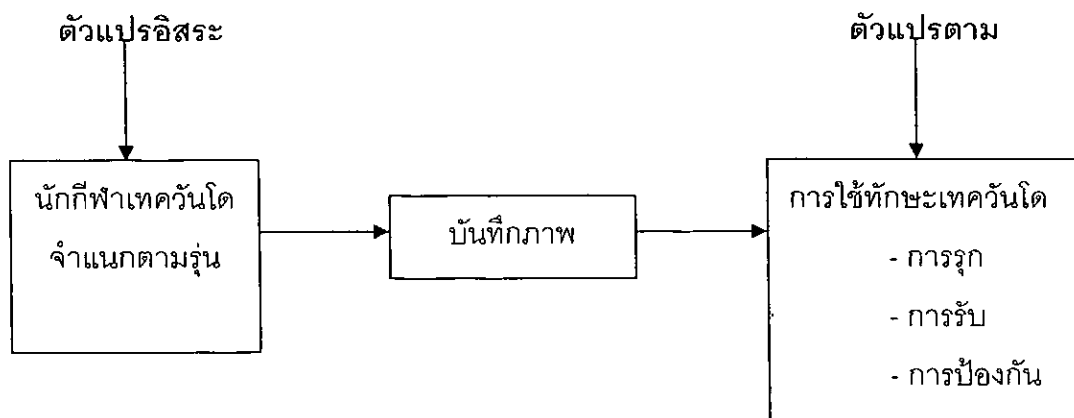
ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตั้งแปรอิสระ คือ นักกีฬาเทควันโดชาย จำแนกตามรุ่น
2. ตั้งแปรตาม คือ การใช้ทักษะเทควันโด การรุก การรับ และการป้องกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักกีฬาเทควันโด หมายถึง นักกีฬาเทควันโดชายที่ทำการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ ในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 จังหวัดสุโขทัย
2. การใช้ทักษะเทควันโด หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ในการแข่งขันกีฬาคัดเลือกที่ใช้ในการโจมตีคู่ต่อสู้ โดยการใช้หมัด และเท้า ซึ่งแยกเป็น 3 ทักษะ คือ
 - 2.1 ทักษะการรุก หมายถึง การนำเอาทักษะเทควันโดมาประกอบเข้าด้วยกัน เพื่อใช้ในการรุกเข้าโจมตีคู่ต่อสู้
 - 2.2 ทักษะการรับ หมายถึง การนำเอาทักษะเทควันโดมาประกอบเข้าด้วยกัน เพื่อใช้ในการรับและตอบโต้จากการรุกของคู่ต่อสู้
 - 2.3 ทักษะการป้องกัน หมายถึง การนำเอาทักษะการป้องกันในกีฬาคัดเลือกมาประกอบเข้าด้วยกัน เพื่อแก้ไขการโจมตีของฝ่ายรุก
3. กีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 หมายถึง การแข่งขันกีฬายาวชนทั่วทุกภูมิภาค โดยจัดการแข่งขันระหว่างวันที่ 20-31 มีนาคม 2547 ณ จังหวัดสุโขทัย

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา
ดังจะแยกกล่าวเป็นลำดับชั้น ดังนี้ คือ

1. ประวัติกีฬาเยาวชนแห่งชาติ
2. ประวัติกีฬาเทควันโด
3. ลักษณะการแข่งขันเทควันโด
4. ทักษะเบื้องต้นเกี่ยวกับเทควันโด
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยในประเทศ

ประวัติกีฬาเยาวชนแห่งชาติ

การกีฬาแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย หรือ
กีฬาแห่งชาติ ตั้งแต่ปี 2510 โดยนำนักกีฬาจากทั่วประเทศไปแข่งขันพร้อมกันที่กรุงเทพมหานคร
ซึ่งเป็นการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทยเป็นครั้งแรก และจากนั้นก็จัดการแข่งขันติดต่อกัน
มาทุกปี จนถึงปัจจุบันได้แข่งขันมาแล้วรวม 33 ครั้ง จนเป็นผลทำให้มีการตื่นตัวในกีฬาประเภท
ต่าง ๆ เป็นอันมาก และที่สำคัญที่สุดก็คือ ได้มีนักกีฬาใหม่ระดับเยาวชนเข้าร่วมการแข่งขัน
เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ การกีฬาแห่งประเทศไทย จึงพิจารณาเห็นว่าควรจะต้องให้มีการแข่งขันกีฬา
เยาวชนขึ้นมา เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักกีฬาใหม่ ๆ ได้มีโอกาสและมีประสบการณ์ในการ
แข่งขันอันเป็นกำลังสำคัญในการคัดเลือกเป็นตัวแทนของประเทศไปแข่งขัน นอกจากนี้ก็ยังเป็น
การยกระดับมาตรฐานกีฬาของชาติ รวมทั้งกระจายโอกาสในการเข้าร่วมแข่งขันในระดับเยาวชน
มากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ การกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งได้ดำเนินการร่างระเบียบการแข่งขันกีฬา
เยาวชนแห่งชาติ เสนอคณะรัฐมนตรี โดยกำหนดหลักการและเหตุผลของโครงการแข่งขันกีฬา
เยาวชนแห่งชาติ (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2544 : 5) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมสุขภาพ
พลานามัยให้แก่เยาวชนของชาติ เพื่อปลูกฝังให้เยาวชนมีน้ำใจเป็นนักกีฬามีระเบียบวินัย
มีความรับผิดชอบใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ในการเล่นกีฬา เพื่อส่งเสริมสร้างประสบการณ์
การแข่งขัน เป็นการเพิ่มพูนมาตรฐานกีฬาแก่เยาวชนที่ได้รับการฝึกสอนแล้วให้มีความก้าวหน้า
ยิ่งขึ้นเพื่อเผยแพร่กิจกรรมการกีฬาให้เข้าถึงเยาวชนทุกภาค ทุกจังหวัด ทุกอำเภอตลอดจนถึง
ตำบล

เป้าหมายของการแข่งขัน การกีฬาแห่งประเทศไทยมีจุดมุ่งหมายที่จะให้เยาวชนทุกภาค ทุกจังหวัด ทุกอำเภอ และทุกตำบล ได้มีโอกาสเข้าร่วมแข่งขันเช่นเดียวกับการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ โดยมีเกณฑ์อายุของผู้มีสิทธิ์เข้าร่วมการแข่งขัน นักกีฬาผู้มีสิทธิ์เข้าร่วมการแข่งขันต้องมีอายุไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์นับถึงวันเปิดการแข่งขันประจำปีนั้น ๆ ต่อมาได้พัฒนากีฬาจากการแข่งขันระบบเดิม ซึ่งบรรลุนิติบุคคลในการสร้างนักกีฬาได้เพียงระดับหนึ่ง จึงจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติระบบใหม่ เพื่อเป็นการพัฒนารูปแบบการแข่งขันเป็นระบบสากล และมีการพัฒนาสู่ระบบที่เป็นตัวแทนจังหวัดโดยตรง แสดงให้เห็นถึงการส่งเสริมและพัฒนากีฬาได้บรรลุตามวัตถุประสงค์การกีฬาของทุกจังหวัดในทุกภูมิภาค ซึ่งกีฬาที่แข่งขันจำนวน 24 ชนิดกีฬา มีการแบ่งพื้นที่ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ เป็น 5 ภาค การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ให้ดำเนินการเป็นเป็นสามขั้นตอน คือ การแข่งขันระดับภาค และการแข่งขันระดับชาติ ชนิดและประเภทกีฬาที่จะจัดให้มีในการแข่งขันการกีฬาแห่งประเทศไทย และเจ้าภาพร่วมกันกำหนด ดังต่อไปนี้ คือ กีฬาบั้งคับ กีฬาสากล และกีฬานูรุษ ในการจัดการแข่งขันจะทำการจัดการแข่งขัน 1 ปีต่อครั้ง

ประวัติกีฬาเทควันโด

เทควันโด เป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวด้วยมือเปล่าของชาวเกาหลี มีประวัติยาวนานย้อนหลังไปกว่า 2000 ปี ซึ่งมีหลักฐานเป็นรูปปั้นและภาพฝาผนังตามวัดและสุสานโบราณต่าง ๆ หลายแห่ง ในปี พ.ศ. 2333 พระเจ้าเจียงโจ แห่งราชวงศ์ยี่ได้มีพระบรมราชโองการให้รวบรวมจัดทำตำรามาตรฐานของวิชาเทควันโดขึ้น นับเป็นตำราวิชาเทควันโดที่เก่าแก่ที่สุดที่ยังคงเหลือจากภัยสงครามจนถึงปัจจุบันนี้

คำว่า “เทควันโด” มาจากคำในภาษาเกาหลี 3 คำ ดังนี้

“เท” (TAE) หมายถึง เท้า

“ควัน” (KWON) หมายถึง มือ

“โด” (DO) หมายถึง ศิลปะ วิถีทาง หรือสติปัญญา

เมื่อรวมความหมายของคำทั้งสามเข้าด้วยกัน ก็จะแปลความได้ว่า “ศิลปะแห่งการใช้มือและเท้าด้วยสติปัญญา”

สำหรับในประเทศไทย เริ่มรู้จักกีฬาเทควันโด เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2510 ในยุคแรกเทควันโดมีการเรียนการสอนเฉพาะทหารอเมริกันตามฐานทัพต่าง ๆ ในประเทศไทย เช่น อู่ตะเภา จังหวัดชลบุรี ฐานนี้ จังหวัดนครราชสีมา เป็นต้น โดย ทหารอเมริกัน ได้จ้างอาจารย์เทควันโดจากประเทศเกาหลีมาเป็นผู้ฝึกสอนให้ จนเมื่อปี พ.ศ. 2516 อาจารย์ ดี ยอง ชอง ได้เดินทางมาเปิดสอนเทควันโดที่ราชกรีฑาสโมสรและในปี พ.ศ. 2519 ได้เปิดสำนักขึ้นที่โรงเรียนศิลปป้องกัน

ตัว อาภัสสา ถนนเพลินจิต โดยการสนับสนุนของคุณมัลลิกา ชัมพานนท์ กิจการโรงเรียนได้เจริญก้าวหน้าขึ้นตามลำดับ จนได้รับการรับรองจากกระทรวงศึกษาธิการ คุณมัลลิกาและอาจารย์ของได้รับเชิญไปเป็นวิทยากรยังสถาบันหลายแห่ง อาทิ เช่น โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า โรงเรียนช่างฝีมือทหาร และโรงเรียนนายร้อยสามพราน เป็นต้น ในปี พ.ศ. 2521 จึงได้มีการก่อตั้งสมาคมส่งเสริมศิลปะการป้องกันตัว เทควันโด ณ โรงเรียนอาภัสสาเพลินจิต โดยมีคุณสรยุทธ์ ปัทมินทรวโรจน์ เป็นนายกสมาคมคนแรก สมาคมฯ ได้เปลี่ยนชื่อเป็นสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. 2528 ได้เข้าเป็นสมาชิกสหพันธ์เทควันโดโลกและอยู่ในสังกัดของการกีฬาแห่งประเทศไทย และเมื่อ พ.ศ. 2528-2529 ทางสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทยได้จัดการอบรมเทควันโด ขั้นสายดำ (สมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย. 2528 : 20)

ลักษณะการแข่งขันเทควันโด

การแข่งขันเทควันโด กำหนดให้ทำการแข่งขันคู่ละ 3 ยก ยกละ 3 นาที โดยให้นักกีฬาพักระหว่างยก เป็นเวลา 1 นาที ทั้งประเภทชายและหญิง แต่อาจตกลงกันให้เหลือเพียงยกละ 2 นาที และพักยกละ 1 นาทีก็ได้ นักกีฬาผู้ที่เข้าแข่งขันจะต้องสวมชุดสำหรับกีฬาเทควันโด (Dobok) เครื่องป้องกันช่วงลำตัว สนับแขน สนับแข้ง และกระบัง ซึ่งได้รับการออกแบบหรือรับรองจากสหพันธ์กีฬาเทควันโดสากล (World Taekwondo Federation) ในการแข่งขันจะแบ่งเป็นประเภทชายและหญิง โดยแยกรุ่นน้ำหนัก ซึ่งประเภทเยาวชน (อายุ 14-17 ปี) จะแบ่งออกเป็น 10 รุ่น ดังนี้

ประเภทเยาวชน (อายุ 14-17 ปี)	ชาย	หญิง
ฟีนเวท (Finweight)	ไม่เกิน 45 กิโลกรัม	ไม่เกิน 42 กิโลกรัม
ฟลายเวท (Flyweight)	เกิน 45 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 48 กิโลกรัม	เกิน 42 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 44 กิโลกรัม
แบนตั้มเวท (Bantamweight)	เกิน 48 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 51 กิโลกรัม	เกิน 44 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 46 กิโลกรัม
เฟเธอร์เวท (Featherweight)	เกิน 51 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 55 กิโลกรัม	เกิน 46 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 49 กิโลกรัม
ไลต์เวท (Lightweight)	เกิน 55 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 59 กิโลกรัม	เกิน 49 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 52 กิโลกรัม

เวลเตอร์เวท (Welterweight)	เกิน 59 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 63 กิโลกรัม	เกิน 52 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 55 กิโลกรัม
ไลต์มิดเดิลเวท (Lt.Middleweight)	เกิน 63 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 68 กิโลกรัม	เกิน 55 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 59 กิโลกรัม
มิดเดิลเวท (Middleweight)	เกิน 68 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 73 กิโลกรัม	เกิน 59 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 63 กิโลกรัม
ไลต์เฮฟวีเวท (Lt.Heavyweight)	เกิน 73 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 78 กิโลกรัม	เกิน 63 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 68 กิโลกรัม
เฮฟวีเวท (Heavyweight)	เกิน 78 กิโลกรัม	เกิน 68 กิโลกรัม

ที่มา (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2547 : 6)

การให้คะแนนควบคุมดูแลโดยคณะกรรมการตัดสินประกอบไปด้วย ผู้ตัดสิน 1 คน

กรรมการให้คะแนน 4 คน และกรรมการผู้ชี้ขาด 2 คน

เทคนิคการต่อสู้ในกีฬาเทควันโด

1. มือ ใช้เฉพาะสันหมัด คือ ส่วนของข้อโคนนิ้วและนิ้วกลางในลักษณะที่กำหมัดเท่านั้น
2. เท้า ให้ใช้เทคนิคใด ๆ ก็ได้ที่ใช้ส่วนที่ต่ำกว่าข้อเท้าลงมา

เป้าหมายที่อนุญาตให้เข้ากระทำได้

1. ลำตัว ได้แก่ ส่วนของร่างกายทางด้านหน้าที่อยู่ระหว่างเส้นแนวระดับหัวไหล่ลงมาถึงเส้นแนวระดับสะโพก ซึ่งมีเกราะป้องกันสวมอยู่ โดยอนุญาตให้มือและเท้าเข้ากระทำในส่วนนี้ได้
2. ใบหน้า ได้แก่ ส่วนหน้าของศีรษะเลยจากเส้นแนวตั้งที่ลากผ่านกึ่งกลางในหูทั้งสองข้าง รวมทั้งลำคอด้วย อนุญาตให้ใช้เฉพาะเท้าเข้ากระทำเท่านั้น (ห้ามชกหน้า)

ทักษะเบื้องต้นเกี่ยวกับเทควันโด (ไพศาล ช่างจงประดิษฐ์. 2540 : 8)

เทควันโดนั้นเป็นศิลปะที่มีการเรียนรู้เป็นขั้นตอนและเป็นลำดับ ซึ่งเริ่มตั้งแต่ผู้เริ่มศึกษาใหม่ ก็จะเริ่มตั้งแต่สายขาว ซึ่งก็จะเรียนเฉพาะทักษะของสายขาว และเมื่อมีความชำนาญแล้วจึงทำการสอบเพื่อเลื่อนลำดับชั้นสายสูงขึ้น เช่น จากสายขาว-เหลือง-เขียว-ฟ้า-น้ำตาล-แดง และดำ ชั้น 1 สายดำชั้นสูงสุดคือ ชั้น 9 แต่ละลำดับชั้นสาย ก็จะมีเทคนิคและท่าทางที่ต่างกันตามเฉพาะของลำดับชั้นสาย โดยภาพรวมแล้วก็จะมาจากเทคนิค การใช้มือและเท้าจากพื้นฐาน ดังนี้

การยืน

ทักษะพื้นฐานการยืนของกีฬาเทควันโดเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง มีการยืนหลายรูปแบบ จะเน้นในเรื่องของความมั่นคง และการยืนอย่างมีพลัง การยืนจะต้องสอดคล้องกับท่าทางและสถานการณ์ด้วย ท่าการยืนใช้มากสำหรับกีฬาเทควันโด คือยืนเท้าชิดกัน คือ การยืนโดยให้เท้าด้านในติดกัน และน้ำหนักตัวลงที่ฝ่าเท้าทั้งสอง

1. ยืนปลายเท้าแยก คือ การยืนโดยให้ส้นเท้าชิดติดกัน แยกปลายเท้าออกจากกันข้างละ 22.5 องศา (พอประมาณ)
2. ยืนในท่าเตรียมพร้อมแบบเท้าขนาน โดยแยกเท้าขวาออกมาทางขวาให้ขนานกับเท้าซ้ายอาจเรียกได้อีกอย่างหนึ่ง คือ จุนบี
3. ยืนในท่ายืนการ์ด เป็นการยืนก้าวเท้าไปข้างหน้าเพียง 1 ฝ่าเท้า ปลายเท้ายังคงแบะออก ทำมุม 45 องศา
4. ยืนก้าวหน้าธรรมดา โดยก้าวเท้าธรรมดาไปข้างหน้า 1 ก้าว ให้ปลายเท้าขนานกัน ขาหน้างอเล็กน้อย น้ำหนัก 70 % อยู่เท้าหน้า
5. ท่ายืนเท้าหน้างอ จากท่าเตรียมก้าวเท้าไปข้างหน้าให้ขาหน้างอ และขาหลังเหยียด ตั้งเป็นการยืนที่เรียกว่า ยืนก้าวยาว (Forward Stand) น้ำหนักตัว 2/3 ส่วน จะอยู่ที่เท้าหน้า ถ้ามองดูจะเห็นเข่าและปลายเท้าหน้าจะเป็นเส้นตรงเดียวกัน
6. ท่ายืนเท้าหลังงอ เป็นการยืนในท่าที่น้ำหนักตัวตกอยู่ที่ขาหลัง ปลายเท้าทั้งสองข้าง ทำมุม 90 องศา เท้าหน้าวางในแนวห่างจากเท้าหลัง 2 ฝ่าเท้า เข่าทั้งสองข้าง เรียกการยืนแบบนี้ว่า ยืนก้าวสั้นเท้าหลังงอ (Back Stand)
7. ท่ายืนแบบเสื่อ เป็นการยืนเขย่งของปลายเท้าหน้า ปลายเท้าทั้งสองแบะออกเล็กน้อย น้ำหนักตัวตกขาหลังและงอเล็กน้อย ส่วนขาหน้าไม่มีน้ำหนัก แต่ช่วยในการทรงตัว

การใช้หมัด (Punch)

หมัดเป็นอาวุธที่สำคัญอย่างหนึ่งของกีฬาเทควันโด ที่มีการใช้หมัดในหลายๆ ลักษณะ การฝึกใช้หมัดเริ่มจากการออกหมัดจนเกิดความชำนาญโดยอาศัยการฝึกจากพื้นฐานเบื้องต้นในท่าต่อไปนี้ (ยุทธพิชัย ชาญเลขา, ยุพยง เกษศิริ, 2540 : 29)

1. ท่าชู้ม้าชก เริ่มจากท่าเตรียม แขนทั้งสองข้าง อยู่ระหว่างเอวหางหมัด พร้อมกับแยกเท้าซ้ายออกด้านข้างตามความกว้างของไหล่หลังตัวตรง เข่าทั้งสองข้างงอพอประมาณ ปลายเท้าชี้ไปข้างหน้าแล้วชกหมัดซ้าย ออกไปให้สุดพร้อมกับคว่ำหมัด โดยชกสลับกันไปเรื่อยๆ เป้าหมายคือ ชกที่หน้าอก หรือลื่นปี

2. ท่าชกหมัดข้าง (Side Punch) เริ่มจากท่าเตรียม ก้าวเท้าออกด้านข้าง แยกขาในท่าซี้มัวแล้วชกหมัดด้านข้าง เป้าหมายคือชายโครง

3. ท่าชกหมัดสูง (High Punch) เริ่มจากท่าเตรียม แยกขาในท่าซี้มัว แล้วชกหมัดสูง เป้าหมายคือใบหน้า

4. ท่าชกหมัดกลางลำตัว (Middle Punch) แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ

4.1 การใช้หมัดข้างเดียวกับเท้าหน้า เริ่มจากท่าเตรียม ก้าวเท้าซ้ายไปข้างหน้าเต็มเท้า (Full Step) แล้วชกหมัดซ้ายตรงในระดับกลางลำตัว เป้าหมายคือน้ำอก

4.2 การใช้หมัดสลับข้างกับเท้าหน้า เริ่มจากท่าเตรียม ก้าวเท้าซ้ายไปข้างหน้าเต็มเท้า (Full Step) แล้วชกหมัดขวาตรง ในระดับกลางลำตัวเป้าหมายคือน้ำอก

ท่าเตะ (Kicking)

1. ฟรอนท์คิก (Front Kick) จากท่ายืนเตรียมเตะต้องยกเข่าข้างที่จะเตะให้สูงพร้อมกับยกเข่าทำฐาน มือทั้งสองข้างอยู่ในตำแหน่งสมดุลย์ของร่างกาย ดัดขาท่อนล่างออกเข้าหาเป้าหมาย และใช้การเหวี่ยงสะโพกช่วยพร้อมกับเหยียดเท้าเต็มที่ ส่วนที่ใช้สัมผัสเป้าหมาย คือ จมูกเท้า เมื่อเตะเสร็จให้พับเท้าแล้วดึงเข่าลงกลับในท่าเดิม

2. ไซด์คิก (Side Kick) จากท่ายืนเตรียมเตะ การเตะด้านข้างเหมือนกับการเตะด้านหน้า คือยกเข่าขึ้นสูงใกล้กับข้อศอกมือข้างเดียวกัน แล้วหมุนตัวโดยให้สันเท้าของเท้าที่เป็นฐานที่ไปทางเป้าหมาย ขาข้างที่จะเตะจะต้องงอพับสันเท้าใกล้สะโพก พร้อมกับยกเข่าข้างที่จะเตะให้สูง จังหวะสุดท้ายให้ถีบเท้าออกไปโดยเร็ว พร้อมกับเกร็งข้อเท้า มือทั้งสองช่วยพยุงร่างกาย โดยมือตรงข้ามกางออกห่างลำตัว ข้อสังเกตสำหรับการเตะด้านข้าง ถ้าผู้เตะมองไปยังทิศทางการเตะจะเห็นว่าไหล่ ข้อเท้าและข้อเข่า จะอยู่ในแนวเดียวกัน และเหยียดตึง

3. ราวด์คิก (Round Kick) การเตะตัววัดมีลักษณะการเตะเริ่มจากท่าเตรียมเตะ ยกเข่าข้างที่จะเตะให้สูงเช่นเดียวกับการเตะด้านหน้าและการเตะด้านข้าง แล้วบิดตัวโดยการหันลำตัวไปทางด้านตรงข้ามกับขาที่ใช้เตะ เท้าที่เป็นฐานจะหมุนไปประมาณ 90 องศา หรือน้อยกว่านั้นเล็กน้อย พร้อมกับตัววัดเท้าท่อนล่างเตะ สำหรับการเตะตัววัดนี้มีส่วนที่จะใช้โจมตีคู่ต่อสู้อยู่ 2 กรณี คือ ใช้เท้าหลังเตะ และใช้จมูกเท้าเตะ เมื่อเตะออกไปให้พับเท้ากลับเหมือนลักษณะเดิมที่เตะออกไป

4. ช็อบคิก (Chop Kick) ยืนในท่าเตรียมเตะ ก้าวเตะแบบกดด้วยสันเท้า (Chop Kick) ด้วยเท้าขวา โดยการกดสันเท้าลงบนส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น บริเวณหน้าอก ใบหน้า หรือ ปลายคางคู่ต่อสู้

5. แบ็คคิก (Back Kick) จากท่ายืนเตรียมเตะ กลับหลังหันบิดตัวทางขวามือโดยเท้าทั้งสองอยู่กับพื้น ย่อตัวดึงเท้าขวาพันเข้าสูง สันเท้าติดสะโพก ถีบเท้าขวาเหยียดออกไปข้างหลัง

โดยพยายามให้ตัวตั้งและขาที่เป็นฐานงอ ฝ่าเท้าข้างที่เตะจะวางขนานกับพื้น แรงเตะที่ได้จากการย่อตัวเหยียดขา และสะโพกออกไปให้ไกล (เหมือนม้าติดด้วยเท้าหลัง)

6. สวิงแบ็กคิก (Swing Back Kick) การเตะแบบจรเข้ฟาดหาง เป็นการเตะกลับหลัง ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องจากการเตะที่พลาดเป้าหมายแล้วหมุนตัวกลับพร้อมทั้งใช้เท้าที่ยืนเป็นหลักดีดขึ้นมาโดยใช้สันเท้าปะทะยังบริเวณกกหู กราม ศีรษะ และปลายคาง ลักษณะการฟาดหาง ควรจะก้มตัวลงมากๆ

7. ฮุกคิก (Hook Kick) จากท่ายืนเตรียมเตะ ก้าวเท้าขวาเตะในลักษณะเดียวกับการเตะด้านข้าง (Side Kick) เพียงแต่เปลี่ยนตำแหน่งของเป้าหมาย เป้าหมายในการเตะ เวลาฝึกเตะคือแนวทางของการเตะด้านข้างประมาณหนึ่งฟุตหน้าเป้าหมาย แล้ววัดตัวเกี่ยวสันเท้า

หมายเหตุ เมื่อเตะแบบฮุกคิก (Hook Kick) ไปแล้ว จะต้องพับเข่าอ ดึงเข่าหาลำตัวในลักษณะที่พร้อมจะเตะได้อีก ไม่ใช่ปล่อยเหยียงเลยไปด้านหลัง (บุญส่ง ยอดวงศ์. 2544 : 77)

8. ดบอ้อมนอก คือการยกเข่าขึ้นด้วยพลังอุ้มเท้าขวา ให้ฝ่าเท้าตั้งสูงระดับศีรษะผู้ต่อสู้ หลังจากนั้นบิดสะโพกพร้อมกอดน้ำหนักเท้าเข้าด้านใน ขณะฝ่าเท้าสัมผัสเป้าหมาย (ภาคผนวก)

การบล็อก (Six block)

ท่าปิดป้อง (Block 1-5) เป็นการยืนแบบเต็มก้าว (Full Step) เหมือนกันหมด ดังนั้นจะอธิบายเฉพาะการเคลื่อนไหว

1. ท่าปิดป้องต่ำ (Low Block) เป็นการปิดป้องบริเวณหน้าอกถึงท้องน้อย กำหมัดยกมือซ้ายคร่อมหมัดมือขวา ให้อยู่ในแนวขวาบิด (Turning) หัวไหล่ และสะโพกไปทางขวาเล็กน้อย พร้อมสะบัดท่อนแขนลงจากบริเวณแนวขวาผ่านหน้าอกและท้องมาหยุดตรงบริเวณหน้าขาซ้าย

2. ท่าปิดนอก (Outside Block) เป็นการปิดป้องบริเวณหน้าอกถึงใบหน้า ให้หลังหมัดขวาทับหลังหมัดซ้าย เริ่มจากบริเวณหน้าขาขวา บิดเอวไปทางขวาพอสมควร บิดท่อนแขนซ้ายผ่านหน้าท้องและอกขึ้นมาหยุดในระดับใต้ตาซ้ายท่อนแขนซ้ายตั้งตรง

3. ท่าปิดใน (Inside Block) เป็นการปิดป้องบริเวณใบหน้า ยึดหมัดขวาตรงหน้า ใบหน้า เปิดแขนศอกซ้าย ตั้งฉากให้หมัดซ้ายอยู่แนวหูซ้าย ดึงหมัดขวากลับมาเตรียมพร้อมบริเวณเอว ขณะเดียวกัน กวาดท่อนแขนซ้ายผ่านหน้ามาหยุดบริเวณใต้ตาขวา

4. ท่าปิดระดับกลาง (Middle Block) เป็นการปิดป้องบริเวณใบหน้าเช่นกัน ยึดหมัดขวาไว้ตรงหน้า หมัดซ้ายอยู่บริเวณหูขวา บิดท่อนแขนซ้ายหันหน้าหมัดออกมาหยุดบริเวณใต้แนวตาซ้ายในขณะที่แขนซ้ายขยับไปปิดป้อง (Block) ก็ดึงหมัดขวามาเตรียมพร้อมพร้อมเอวขวา

5. ท่าปิดสูง (High Block) เป็นการปิดป้องศีรษะ ยึดแขนขวาตรงให้นานาชาซ้าย หมายท้องแขนขวาขึ้น หมายท้องแขนซ้ายตั้งฉากแขนขวา ให้หมัดซ้ายอยู่ใต้ศอกขวา ดึงแขนขวา กลับมาบริเวณเอว ขณะเดียวกัน บิดท่อนแขนซ้ายขึ้นผ่านหน้าท้อง ไปหยุดบนส่วนหน้าของศีรษะ

6. ท่าฟัน (Knife Hand Block) เป็นการปิดป้องด้านข้างซ้ายหรือขวาของใบหน้า เป็นการยืนแบบเฉียง (Back Stand) ให้เปิดฝ่ามือซ้ายขวาไปด้านหลัง สะบัดแขนทั้งสองข้างมา ด้านหน้า (ขณะนี้ลำตัวหันข้างให้คู่ต่อสู้แล้วให้ข้อศอกซ้ายอยู่ในแนวเดียวกับลำตัว ท่อนแขนซ้าย ทำมุมประมาณ 45 องศา ฝ่ามืออยู่แนวสายตาข้างซ้าย ท่อนแขนขวาอยู่แนวขนานหน้าอก ปลายนิ้วมือข้างขวาอยู่ประมาณราวนมซ้าย)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮอปกินส์ (Hopkins. 1977 : 155) ได้ทำการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์องค์ประกอบ แบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล (A Factor Analysis of Basketball Skill Tests) โดยการ ตรวจสอบแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลทั้งหลายที่นิยมใช้แบบทดสอบความสามารถทาง บาสเกตบอลและทำการพิสูจน์ความมีน้ำหนักของรายการทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่ดีที่สุด ใน ขอบเขตของทักษะบาสเกตบอล ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานขอบเขตของทักษะบาสเกตบอลไว้ 5 ประการ คือ การยิงประตู การส่งลูกบาสเกตบอล กระโดด การเคลื่อนที่โดยปราศจากลูกบาสเกตบอล ตัวแปรในการทดสอบ ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อทดสอบทักษะบาสเกตบอล ภายในขอบเขตของ สมมุติฐานข้างต้น รวม 21 ตัวแปร (ข้อทดสอบทักษะบาสเกตบอล) ทั้งนี้ได้รวมถึงข้อทดสอบทักษะ บาสเกตบอล จำนวน 9 รายการ ของสมาคมลูกศึกษา พลศึกษาและสันตินาการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER) ไว้ด้วย ผู้วิจัยนำข้อทดสอบทั้งหมดนี้ไปทดสอบนักเรียนชายระดับ 7 ถึง 12 ที่กำลังอยู่ ค่ายฤดูร้อนในปี 1975 ที่มหาวิทยาลัยมิเนโซตา จำนวน 70 คน ผู้วิจัยทำการตรวจสอบสมมุติฐาน โดยการใช้รูปแบบการวิเคราะห์ 4 แบบ ดังนี้ การวิเคราะห์องค์ประกอบแอลฟา (Alpha Factor Analysis) การวิเคราะห์องค์ประกอบแบบโคโนนิคอน (Cononical Factor Analysis) การวิเคราะห์ องค์ประกอบแบบอิมเมจ (Image Analysis) และการวิเคราะห์แบบองค์ประกอบหลัก (Principal-Components Analysis) ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลในการทดสอบทักษะบาสเกตบอล ปรากฏว่า สมมุติฐานในขอบเขตทักษะของการกระโดด ผลการวิจัยพบว่า

การกระโดดเอื้อมตะเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด สมมุติฐานในขอบเขตการเคลื่อนที่โดย ปราศจากลูกบาสเกตบอลและการเคลื่อนที่ไปพร้อมกับลูกบาสเกตบอล พบว่า การวิ่งซิกแซกและ การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล ซิกแซกเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด สมมุติฐานในขอบเขตการยิงประตู พบว่า

การยิงประตูด้านข้าง การยิงประตูด้านหน้าและการยิงลูกโทษ เป็นการวัดผลที่ดีที่สุด แต่การยิงประตูด้านข้างมีระยะไกล 20 ฟุต อาจยาวเกินไปสำหรับนักเรียนในระดับชั้น 7-8 การยิงประตูด้านหนึ่งเหมาะที่สุด ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษาค้นคว้ารายการทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่สามารถทดสอบได้รวดเร็วและวัดผลได้ตรงตามจุดประสงค์ ได้แก่ รายการทดสอบการกระโดดการเอื้อมแตะ การส่งลูกบาสเกตบอลเร็ว การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลและการยิงประตูด้านหน้าจึงเป็นข้อทดสอบที่ดีที่สุด

เฮอร์นันเดซ (Hernandez. 1987 : 03c) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่นในขณะแข่งขันในกีฬาประเภททีม ซึ่งประยุกต์ใช้กับกีฬาบาสเกตบอล จุดมุ่งหมายของการศึกษาเพื่อวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่นในขณะแข่งขันเพื่อที่จะวางตำแหน่งการเล่นได้เหมาะสม 1) ความคล่องตัวในขณะเล่น 2) ความไม่คล่องตัวของผู้เล่น 3) เทคนิคเฉพาะของผู้เล่น 4) การใช้พื้นที่ในการเล่น 5) แบบแผนของการเคลื่อนไหวการที่จะวางตำแหน่งการเล่นต้องศึกษารูปแบบการวางตำแหน่งของฝ่ายตรงข้าม และรูปแบบการวางตำแหน่งของทีมตนเองเป็นสำคัญ สิ่งที่โค้ชและผู้เล่นปฏิบัติเป็นสิ่งแรกคือ การศึกษารูปแบบการเล่น ข้อจำกัดของการเล่นที่ควรคำนึงถึงคือ กติกาการแข่งขัน และความจำกัดทางร่างกายที่ใช้ในการเล่นบาสเกตบอล เช่น รูปแบบของเทคนิคการเล่นระบบโต้ตอบในการวางตำแหน่งของผู้เล่น ความคล่องตัวและความไม่คล่องตัวของผู้เล่นและการใช้พื้นที่ในสนามขณะแข่งขัน สิ่งเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการเล่นบาสเกตบอล ผลจากการวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่นในขณะแข่งขัน ปรากฏว่า การศึกษารูปแบบของการเล่นและฝึกซ้อมรูปแบบต่างๆ เป็นอย่างดี ทำให้ผู้เล่นภายในทีมมีการเล่นที่ประสานสัมพันธ์เป็นอย่างดี สิ่งนี้จึงเป็นหัวใจที่สำคัญที่ทำให้อ่านแผนการเล่นของฝ่ายตรงข้ามได้เป็นอย่างดี และการฝึกซ้อมตาม รูปแบบก็เป็นพื้นฐานของการพัฒนาการแข่งขัน

จินชัน และคนอื่นๆ (Jinshan and Others. 1993 : 204) ได้วิเคราะห์การได้ประตูในการแข่งขันฟุตบอลโลก ครั้งที่ 14 (Analysis of the Goals in the 14th World Cup) ทั้งหมด 52 ประตู โดยการดูจากวีดีโอเทปและทำการวิเคราะห์ทั้ง 115 ประตู โดยดูการปฏิบัติประกอบภาพพื้นที่ๆ กำหนดขึ้นว่าใช้เทคนิคและแทคติกใด เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับฟุตบอลโลก ครั้งที่ 13 แทคติกที่ใช้ของ 115 ประตู คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ คือ การผ่านบอลจากพื้นที่ B 4.3% การเลี้ยงและผ่านบอล 27% เทคนิคที่ใช้ยิงประตูได้สำเร็จคือ การเตะด้วยหลังเท้า 28.7% การโหม่ง 27% การเตะด้วยข้างเท้า 24.4% ด้านใน 18.3% เมื่อเปรียบเทียบกับ ฟุตบอลโลก ครั้งที่ 13 และฟุตบอลโลก ครั้งที่ 14 เปอร์เซนต์ของการได้ประตูจากการผ่านบอลจากพื้นที่ B การได้ประตูในครั้งแรก พบว่าอยู่ในระดับต่ำ ($P > .05$) เมื่อเปรียบเทียบกับการเล่นในครั้งหลังมีความแตกต่างกับผลจากการโหม่ง ($P < 0.5$)

ยามานะกะ , ฮิวส์ และลอทท์ (Yamanaka , Hughes&Lott. 1993 : 207) ได้ศึกษา รูปแบบการเล่นฟุตบอลโลกปี 1990 ความชัดเจนของรูปแบบการเล่นฟุตบอลทั้งหมดของทีมใน เครือจักรภพ ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มอื่นๆ พบว่า ในการสร้างเกมรุกจากการเป็นฝ่ายรับ โดยใช้การเตะ ส่งในระยะไกลและการเตะจากประตู ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเด่นชัดในการเล่นลูกกลางอากาศ ทีมยุโรป สร้างการเล่นในการส่งสั้น การวิ่งและการเลี้ยง การครอบครองมีความอันตรายต่อการแพ้ ทีมอเมริกาได้มีอัตราการยิงประตูโดยการผ่านบอลจากข้างสนามสูงกว่าเปอร์เซ็นต์การผ่านบอล เข้าจากช่วงสุดท้ายของสนาม

การสิ้นสุดของทีมแอมารูน ซึ่งเป็นทีมที่มีรูปแบบการเล่นฟุตบอลคล้ายคลึงกับทีม อเมริกาใต้ มีมากกว่าสองกลุ่มอื่นจากเครือจักรภพและยุโรป ต้นเหตุที่แสดงให้เห็นความแตกต่าง ที่เด่นชัดคือเกมการเล่นส่วนใหญ่เน้นหนักการป้องกัน

งานวิจัยในประเทศ

เฉลิมพล ก่อกิจเถลิงกุล (2540 : บทคัดย่อ) ได้วิเคราะห์รูปแบบการเล่นฟุตบอล โดย ความมุ่งหมายของการศึกษา เพื่อทราบรูปแบบการรุก และรูปแบบการป้องกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นทีมฟุตบอลที่ส่งเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก. ประจำปี 2537 ซึ่ง ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยการคัดเลือกจาก 4 ทีมสุดท้ายของการแข่งขันประจำปี 2536 โดยบันทึกวีดีโอเทป ในขณะที่ทำการแข่งขัน ผลการศึกษาพบว่า

1. การรุกจากด้านข้างใกล้เส้นข้าง เป็นแบบที่ใช้ในการรุกมากที่สุด รองลงมาคือ การรุก จากด้านข้างใกล้เส้นหลัง และน้อยที่สุด คือ การรุกอย่างรวดเร็ว

2. การป้องกันแบบผสม เป็นแบบที่ใช้ในการป้องกันมากที่สุด รองลงมาคือ การ ป้องกันแบบโซน หรือแบ่งเขต ส่วนการป้องกันแบบตัวต่อตัว ไม่นิยมใช้ในการแข่งขัน

กรกต คงทน (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิเคราะห์ รูปแบบการยิงประตูบอลโลกในการ แข่งขันฟุตบอลโลกปี ค.ศ. 1998 โดยความมุ่งหมายของการศึกษา เพื่อทราบรูปแบบการยิงประตู ฟุตบอล ในการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 1998 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นทีมฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขัน ฟุตบอลโลกปี ค.ศ. 1998 รอบสุดท้าย ที่ประเทศฝรั่งเศส ทั้งหมด 32 ทีม โดยใช้วีดีโอเทปบันทึก การแข่งขัน และวีดีโอเทปบันทึกการยิงประตู เฉพาะการยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผล ผลการศึกษาพบว่า

- 1: การส่งทะลุไปข้างหน้า คือรูปแบบการยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือ การส่งจากด้านข้าง ส่วนรูปแบบการยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุด คือการส่ง ดับเบิลพาส และการทุ่ม

2. การเตะด้วยหลังเท้า คือวิธีการยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือ การโหม่ง ส่วนวิธีการยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุดคือวิธีการอื่นๆ

3. เขตโทษ คือพื้นที่การยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือ เขตประตู ส่วนพื้นที่การยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุด คือ นอกเขตโทษ

นัฏฐา สุขพัฒน์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบการเล่นของการแข่งขันกีฬาซอฟท์บอล โดยการวิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษารูปแบบการเล่นของการแข่งขันกีฬาซอฟท์บอล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาซอฟท์บอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซอฟท์บอลไทยแลนด์ ลีก ซึ่งมีการแข่งขันระหว่างวันที่ 13 พฤษภาคม – 22 กรกฎาคม 2543 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รังสิต จากทุกทีมที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมดจำนวน 15 ทีม ทีมหญิงจำนวน 5 ทีม ทีมชายจำนวน 10 ทีม ผลการศึกษาพบว่า

รูปแบบการรุกทีมชาย

1. เมื่อไม่มีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส หรือมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 และเบส 2 หรือเบส 2 หรือเบส 2 และเบส 3 หรือเบส 1 เบส 2 และเบส 3 รูปแบบการรุกที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือการตีร้อยละ 32.14-57.14

2. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 หรือเบส 2 หรือเบส 3 รูปแบบการรุกที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือการบันร้อยละ 33.33-100.00

3. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 และเบส 3 รูปแบบการรุกที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือการขโมยเบสร้อยละ 100.00

รูปแบบการป้องกันทีมชาย

1. เมื่อไม่มีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดคือ การป้องกันการบันโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 1 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 90.90

2. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 หรือเบส 2 หรือเบส 3 หรือเบส 2 และเบส 3 หรือเบส 1 และเบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การป้องกันการตีโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 1 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 33.33-90.00

3. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 และเบส 2 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือการป้องกันการตีโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 3 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 100

4. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 เบส 2 และเบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การป้องกันการตีโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่โฮมเพจ ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 100

รูปแบบการรุกที่มหนิง

1. เมื่อไม่มีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส หรือมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 หรือเบส 2 หรือเบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดคือ การป้องกันการตีโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 1 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 75.00-87.50
2. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 เบส 2 และเบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การป้องกันการตีโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่โฮมเพจ ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 50.00
3. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 และเบส 2 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การป้องกันการขว้างเบสโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 3 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 100.00
4. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 และเบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การป้องกันการขว้างเบสโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 2 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 40.00
5. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 2 และเบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การป้องกันการขึ้นโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 1 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 100.00

ประทีน พิมจันทร์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง รูปแบบของทักษะการเลิฟในกีฬาเซปักตะกร้อ โดยจุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อทราบรูปแบบของทักษะการเลิฟในกีฬาเซปักตะกร้อ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกีฬาเซปักตะกร้อชายวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี และวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ จำนวนทั้งหมด 20 คน ทำการบันทึกวิดีโอ การเลิฟตะกร้อของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งให้ทำการเลิฟคนละ 10 ครั้ง ผลการศึกษพบว่า

ในขณะที่กลุ่มนักกีฬาเลิฟตะกร้อ จำนวนทั้งหมด 200 ครั้ง

1. ขณะของศีรษะจะอยู่ในลักษณะเงย มีความถี่สูงสุด จำนวน 187 ครั้ง
2. ลักษณะของลำตัวเอียงทำมุมกับเส้นตั้งฉาก อยู่ในช่วงมุม 20-43 องศา มีจำนวน 162 ครั้ง
3. ลักษณะของแขนข้างเดียวกับขาที่ใช้เตะจะอยู่เหนือศีรษะ มีจำนวน 151 ครั้ง และลักษณะของแขนข้างเดียวกับขาที่ไม่ได้เตะอยู่ใต้หัวไหล่ มีจำนวน 167 ครั้ง
4. ลักษณะของขาที่ใช้เตะเหยียดตรงทำมุมกับลำตัว อยู่ในช่วงมุม 21-40 องศา มีจำนวน 99 ครั้ง และลักษณะของขาที่ไม่ได้เตะเหยียดตรงกับมุมกับเส้นตั้งฉาก อยู่ในช่วงมุม 10-25 องศา มีจำนวน 112 ครั้ง

โลภา กุศลวงศ์. (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมการฝึกต่างแบบที่มีต่อพลังกล้ามเนื้อและเวลาตอบสนองของการเตะเฉียงในกีฬาเทควันโด ความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลโปรแกรมการฝึกต่างแบบที่มีต่อพลังกล้ามเนื้อและเวลาตอบสนองของการเตะเฉียงในกีฬาเทควันโด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย ที่อาสาสมัครเข้ารับการทดลองออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน โดยวิธีการจัดกลุ่ม (Match group method) เป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม โดยกำหนดให้กลุ่มทดลองที่ 1 ฝึกเตะเฉียงตามแบบฝึกที่สถาบันฝึกเทควันโดทั่วไปใช้ กลุ่มที่ 2 ให้ฝึกเตะเฉียงตามแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยเน้นกิจกรรมการฝึกที่ลดเวลาตอบสนองและเสริมสร้างสมรรถภาพทางกลไกทั่วไป ทำการฝึกเป็นเวลา 10 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน วันละ 1 ชั่วโมง หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 2, 4, 6, 8 และ 10 ทำการวัดพลังกล้ามเนื้อ เวลาปฏิกิริยา เวลาการเคลื่อนไหว และเวลาตอบสนองของการเตะเฉียงในกีฬาเทควันโด แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติ โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของตุกีเอ (Tukey A Method) ผลการวิจัยพบว่า

1. การฝึกเตะเฉียงในกีฬาเทควันโดตามโปรแกรมฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำให้พลังกล้ามเนื้อ ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. การฝึกเตะเฉียงในกีฬาเทควันโดด้วยโปรแกรมการฝึกต่างแบบ ไม่ทำให้กล้ามเนื้อ เวลาปฏิกิริยา เวลาการเคลื่อนไหว และเวลาตอบสนองของทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิยม แสนธิ. (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างแบบทดสอบทักษะเทควันโดสำหรับนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ความมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะเทควันโดสำหรับนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร เป็นนักศึกษาชาย จำนวน 30 คน นักศึกษาหญิง 30 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจงเพื่อหาความเป็นปรนัย ความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรง โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ วิธีการของเพียร์สันของแต่ละรายการ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ แบบทดสอบทักษะเทควันโดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีการทดสอบคือการเตะฟรอนท์คิก การเตะไซด์คิก และการเตะราวนิคก ผลการศึกษาพบว่า

1. ศึกษาความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะเทควันโดสำหรับนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชายและหญิง แต่ละรายการคือ การเตะฟรอนท์คิกชาย มีค่าเท่ากับ .890, .779, .765 หญิง .635, .540 และ .617 ตามลำดับ การเตะโดยไซด์คิกชาย มีค่าเท่ากับ .593, .336, .393 หญิง .456, .537 และ .429 ตามลำดับ และการเตะราวนิคกชายมีค่า

เท่ากับ .697, .789, .789 หญิง .766, .727 และ .731 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ศึกษาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะเทควันโด สำหรับนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชายและหญิง แต่ละรายการ และทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ .883, .725, .850, .936, .781, .563, .787 และ .838 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ศึกษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบทดสอบทักษะเทควันโด สำหรับนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชายและหญิง ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ .960, .873, .891, .934, .857 และ .946 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง. (2546) ทำการวิจัย เพื่อทราบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาหญิงที่ทำการแข่งขันเซปักตะกร้อ ประเภททีมเดี่ยวรอบรองชนะเลิศ ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการรุก

รูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย พบว่า รูปแบบการรุกโดยใช้ผู้เล่นตำแหน่งหลังรับลูกเสิร์ฟและตั้งลูกตะกร้อ ให้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ทีมต่างๆ นำมาใช้มากที่สุด

รูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา พบว่า รูปแบบการรุกโดยใช้ผู้เล่นตำแหน่งหลังรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายตั้งลูก ให้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ทีมต่างๆ นำมาใช้มากที่สุด

เป้าหมายของการเสิร์ฟพบว่า การเสิร์ฟลูกเซปักตะกร้อไปยังตำแหน่งหลังเป็นทิศทางที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด

ทักษะการเสิร์ฟ พบว่า การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นทักษะที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด

ทักษะการเล่นที่ใช้ในการรุก พบว่า การรุกแบบการเตะลังกาหลัง เป็นทักษะที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด

2. รูปแบบการรับ

ทักษะการรับลูกเสิร์ฟ พบว่า การรับลูกเสิร์ฟข้างเท้าด้านใน เป็นทักษะที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด

รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟ พบว่า การตั้งรับลูกเสิร์ฟโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา และผู้เล่นตำแหน่งหลังถอยต่ำลงมาในระดับเดียวกัน ส่วนผู้เล่นในตำแหน่งหน้าซ้าย ขึ้นสูงโกล์ตาข่าย

ทักษะการสกัดกั้น พบว่า การสกัดกั้นด้วยขา เป็นทักษะที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด

เทเวศน์ จันทรหอม. (2546) การศึกษามีความมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ยุทธวิธีการรุกและการป้องกันของฟุตบอล ในการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ 17 ปี 2545 กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้ เป็นทีมฟุตบอลที่ผ่านเข้าสู่รอบ 8 ทีมสุดท้าย ของการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ 17 ปี 2545 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบโดยใช้วิธีโอบีบันที่ภาพการแข่งขันเฉพาะ 8 ทีมสุดท้าย แล้วบันทึกความถี่ของยุทธวิธีการรุกและการป้องกันของฟุตบอลที่แต่ละทีมใช้ ผลการศึกษาพบว่า

1. ยุทธวิธีการรุกที่ใช้ในการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ 17 ปี 2545 การส่งจากด้านข้างคือยุทธวิธีการรุกที่ใช้มากที่สุด จำนวน 168 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.94 รองลงมาได้แก่ ยุทธวิธีการรุกแบบส่งทะลุแนวป้องกัน การเลี้ยงหลบเข้าทำประตู การรุกอย่างรวดเร็ว การส่งวอลพาส การส่งย้อนกลับ 90 องศา และการส่งดับเบิลพาส จำนวน 104 65 50 46 44 และ 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.01 13.13 10.10 9.29 8.89 และ 3.64 ตามลำดับ และทีมที่ใช้ยุทธวิธีการรุกโดยการส่งจากด้านข้างมากที่สุด ได้แก่ทีมชาติเยอรมัน จำนวน 45 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.92

2. ยุทธวิธีการป้องกันที่ใช้ในการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ 17 ปี 2545 ใช้ยุทธวิธีการป้องกันแบบผสมมากที่สุด จำนวน 226 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.51 รองลงมาได้แก่ ยุทธวิธีการป้องกันแบบคุมพื้นที่ จำนวน 167 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.49 ส่วนยุทธวิธีการป้องกันแบบคนต่อคนไม่มีทีมใดใช้เลย

อนุวัฒน์ ถีออยู่. (2546) ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า เพื่อทราบการใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่น ในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่ทำการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ จำนวน 29 คู่ รวมกลุ่ม ตัวอย่างทั้งหมด 58 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ กล้องถ่ายภาพวิดีโอ โดยทำการบันทึกภาพ และนำข้อมูลที่ได้มาแจกแจงความถี่ แล้วเปลี่ยนเป็นค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า

รุ่นน้ำหนัก 45 กิโลกรัม

1. ทักษะเดียวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 194 ครั้ง เป็นร้อยละ 47.20 เข่า จำนวน 89 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.66 ถีบ จำนวน 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.59
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เข่า-เข่า จำนวน 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.00 เตะ-เตะ จำนวน 21 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.00 เตะ-ต่อย จำนวน 17 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.00

รุ่นน้ำหนัก 48 กิโลกรัม

1. ทักษะเดียวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 95 ครั้ง เป็นร้อยละ 29.97 ถีบ จำนวน 85 ครั้ง เป็นร้อยละ 26.81 ต่อย จำนวน 80 ครั้ง เป็นร้อยละ 25.24
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ-เตะ จำนวน 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.00 เตะ-ต่อย จำนวน 16 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.00 ต่อย-เตะ จำนวน 15 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.00

รูน้าหนัก 51 กิโลกรัม

1. ทักษะเดียวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 250 ครั้ง เป็นร้อยละ 52.85 ต่อย จำนวน 78 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.49 เข่า จำนวน 75 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.86
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ-เตะ จำนวน 24 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.76 ต่อย-ต่อย จำนวน 21 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.79 เตะ-ต่อย จำนวน 18 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.82

รูน้าหนัก 54 กิโลกรัม

1. ทักษะเดียวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 176 ครั้ง เป็นร้อยละ 40.65 เข่า จำนวน 123 ครั้ง เป็นร้อยละ 28.41 ต่อย จำนวน 71 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.40
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ-เตะ จำนวน 19 ครั้ง เป็นร้อยละ 26.39 เข่า-เข่า จำนวน 10 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.89 ต่อย-ต่อย จำนวน 9 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.50

รูน้าหนัก 57 กิโลกรัม

1. ทักษะเดียวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 170 ครั้ง เป็นร้อยละ 49.56 ต่อย จำนวน 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.49 เข่า จำนวน 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.49
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ-เตะ จำนวน 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 34.85 เข่า-เข่า จำนวน 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 19.66 ต่อย-ต่อย จำนวน 8 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.12

รูน้าหนัก 60 กิโลกรัม

1. ทักษะเดียวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 223 ครั้ง เป็นร้อยละ 52.10 เข่า จำนวน 74 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.29 ต่อย จำนวน 64 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.95
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ-เตะ จำนวน 16 ครั้ง เป็นร้อยละ 35.56 เข่า-เข่า จำนวน 10 ครั้ง เป็นร้อยละ 22.22 ต่อย-ต่อย จำนวน 5 ครั้ง เป็นร้อยละ 11.12

รูน้าหนัก 63.5 กิโลกรัม

1. ทักษะเดียวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 184 ครั้ง เป็นร้อยละ 44.99 เข่า จำนวน 87 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.27 ถีบ จำนวน 72 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.61
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ-เตะ จำนวน 20 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.28 เตะ-ต่อย จำนวน 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.83 เข่า-เข่า จำนวน 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.83

รูน้าหนัก 67 กิโลกรัม

1. ทักษะเดียวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 120 ครั้ง เป็นร้อยละ 44.61 ต่อย จำนวน 51 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.96 ถีบ จำนวน 51 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.96
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ-เตะ จำนวน 14 ครั้ง เป็นร้อยละ 30.44 เตะ-ต่อย จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.22 ถีบ-ถีบ เตะ-ถีบ เข่า-เข่า จำนวน 4 ครั้ง เป็นร้อยละ 8.70

รูน้าหนัก 71 กิโลกรัม

1. ทักษะเดียวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 163 ครั้ง เป็นร้อยละ 45.40 ต่อย จำนวน 75 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.90 ถีบ จำนวน 62 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.27

2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ-เตะ จำนวน 17 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.61 ต่อย-ต่อย จำนวน 12 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.67 เตะ-เข้า เข้า-เข้า จำนวน 9 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.50

รุ่นน้ำหนัก 75 กิโลกรัม

1. ทักษะเดียวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 102 ครั้ง เป็นร้อยละ 40.96 ถีบ จำนวน 52 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.88 ต่อย จำนวน 47 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.87

2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ-เตะ จำนวน 12 ครั้ง เป็นร้อยละ 22.26 ต่อย-เตะ จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.96 เข้า-เข้า จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.96

รุ่นน้ำหนัก 81 กิโลกรัม

1. ทักษะเดียวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 48 ครั้ง เป็นร้อยละ 38.71 ถีบ จำนวน 32 ครั้ง เป็นร้อยละ 25.81 ต่อย จำนวน 20 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.13

2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ-เตะ จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.32 เตะ-ต่อย จำนวน 5 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.67 ต่อย-ต่อย เข้า-เข้า จำนวน 3 ครั้ง เป็นร้อยละ 10.00

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาเทควันโดชายที่ทำการแข่งขันในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 จำนวน 82 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาเทควันโดชายที่ทำการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 จังหวัด สุโขทัย จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือและอุปกรณ์อำนวยความสะดวก ได้แก่

- 1.1 กล้องบันทึกภาพ
- 1.2 ม้วนแถบภาพ
- 1.3 โทรทัศน์
- 1.4 เครื่องเล่นวีดีโอเทป

2. ใบบันทึกการใช้ทักษะ ได้แก่

- 2.1 ทักษะการรุก
- 2.2 ทักษะการรับ
- 2.3 ทักษะการป้องกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อขอความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
3. เตรียมผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยจัดหาผู้ช่วยพร้อมอธิบายและสาธิตวิธีการต่าง ๆ ให้เข้าใจตรงกันและนัดหมายวันเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. เตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ และสถานที่ให้พร้อมก่อนการเก็บข้อมูล
 - 4.1 จัดเตรียมอุปกรณ์ดำเนินการติดตั้งกล้องบันทึกภาพ
 - 4.2 ดำเนินการบันทึกภาพ
 - 4.3 นำเทปบันทึกภาพที่ได้มาเปิด
 - 4.4 บันทึกข้อมูลลงในใบบันทึกการใช้ทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การจัดกระทำกับข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มาแจกแจงความถี่ของการใช้ทักษะเทคนิควันโด การรุก การรับ และการป้องกันในการแข่งขันกีฬาเทควันโด เปลี่ยนเป็นคำร้อยละแล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ทักษะเทคนิคคันโตในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 มีการวิเคราะห์ข้อมูลการเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตาราง 1 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขัน
เทคนิคคันโต รุ่นพินเวท (N = 4 คน)

ทักษะ	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ฟรอนท์คิก	10	5.05	10	7.19
2. ไชด์คิก	3	1.53	9	6.47
3. รวาร์นคิก	200	75.75	108	77.67
4. ซ็อบคิก	21	10.61	3	2.16
5. แบ็กคิก	11	5.55	5	3.60
6. สวิงแบ็กคิก	1	0.50	1	0.72
7. ชก	2	1.01	3	2.16
รวม	248	100.00	139	100.00

จากตาราง 1 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขันเทคนิคคันโต รุ่นพินเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการรุก รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 75.75 ซ็อบคิก มีความถี่เท่ากับ 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.61 แบ็กคิก มีความถี่เท่ากับ 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.55

ทักษะการรับ รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 108 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 77.67 ฟรอนท์คิก มีความถี่เท่ากับ 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.19 ไชด์คิก มีความถี่เท่ากับ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.49

ตาราง 2 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขัน
เทควันโด รุ่นฟลายเวท (N = 4 คน)

ทักษะ	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ฟรอนท์คิก	7	2.97	7	5.30
2. ไชด์คิก	10	4.23	8	6.06
3. รวาร์นคิก	183	77.54	104	78.80
4. ซีอบคิก	16	6.79	3	2.27
5. แบ็กคิก	14	5.93	7	5.30
6. สวิงแบ็กคิก	0	0.00	0	0.00
7. ชก	6	2.54	3	2.27
รวม	236	100.00	132	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขันเทควันโด รุ่นฟลายเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการรุก รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 183 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 77.54 ซีอบคิก มีความถี่เท่ากับ 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.79 แบ็กคิก มีความถี่เท่ากับ 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.93

ทักษะการรับ รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 104 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 78.80 ไชด์คิก มีความถี่เท่ากับ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.06 ฟรอนท์คิกและแบ็กคิก มีความถี่เท่ากับ 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.30

ตาราง 3 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขัน
เทควันโด รุ่นแบนตั้มเวท (N = 4 คน)

ทักษะ	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ฟรอนท์คิก	10	5.78	8	6.01
2. ไชด์คิก	9	5.20	12	9.02
3. รวาน์คิก	121	69.95	91	68.42
4. ซีอบคิก	18	10.40	10	7.52
5. แบ็กคิก	7	4.05	7	5.26
6. สวิงแบ็กคิก	3	1.73	0	0.00
7. ซก	5	2.89	5	3.77
รวม	173	100.00	133	100.00

จากตาราง 3 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขันเทควันโด รุ่นแบนตั้มเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการรุก รวาน์คิก มีความถี่เท่ากับ 121 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.95 ซีอบคิก มีความถี่เท่ากับ 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.40 ฟรอนท์คิก มีความถี่เท่ากับ 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.78

ทักษะการรับ รวาน์คิก มีความถี่เท่ากับ 91 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 68.42 ไชด์คิก มีความถี่เท่ากับ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.02 ฟรอนท์คิก มีความถี่เท่ากับ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.01

ตาราง 4 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขัน
เทควันโด รุ่นเฟเธอร์เวท (N = 4 คน)

ทักษะ	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ฟรอนท์คิก	11	6.92	12	9.45
2. ไชด์คิก	6	3.77	6	4.72
3. รววนคิก	109	68.55	80	62.99
4. ซ็อบคิก	16	10.06	8	6.30
5. แบ็กคิก	4	2.52	8	6.30
6. สวิงแบ็กคิก	0	0.00	1	0.79
7. ชก	13	8.18	12	9.45
รวม	159	100.00	127	100.00

จากตาราง 4 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขันเทควันโด รุ่นเฟเธอร์เวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการรุก รววนคิก มีความถี่เท่ากับ 109 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 68.55 ซ็อบคิก มีความถี่เท่ากับ 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.06 ชก มีความถี่เท่ากับ 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.18

ทักษะการรับ รววนคิก มีความถี่เท่ากับ 80 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.92 ฟรอนท์คิกและชก มีความถี่เท่ากับ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.45 ซ็อบคิกและแบ็กคิก มีความถี่เท่ากับ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.30

ตาราง 5 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขัน
เทควันโด รุ่นไลท์เวท (N = 4 คน)

ทักษะ	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ฟรอนต์คิก	6	3.57	8	6.25
2. ไฮด์คิก	6	3.57	6	4.69
3. รวาร์นคิก	114	67.86	80	62.50
4. ซ็อบคิก	15	8.93	8	6.25
5. แบ็กคิก	9	5.36	16	12.50
6. สวิงแบ็กคิก	5	2.97	3	2.34
7. ชก	13	7.74	7	5.47
รวม	168	100.00	128	100.00

จากตาราง 5 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขันเทควันโด รุ่นไลท์เวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการรุก รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 114 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 67.86 ซ็อบคิก มีความถี่เท่ากับ 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.93 ชก มีความถี่เท่ากับ 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.74

ทักษะการรับ รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 80 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.50 แบ็กคิก มีความถี่เท่ากับ 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.50 ฟรอนต์คิกและซ็อบคิก มีความถี่เท่ากับ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.25

ตาราง 6 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขัน
เทควันโด รุ่นเวลเตอร์เวท (N = 4 คน)

ทักษะ	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ฟรอนท์คิก	10	5.32	12	7.32
2. ไชด์คิก	4	2.13	11	6.71
3. รววนคิก	107	56.91	100	60.97
4. ซ็อบคิก	21	11.17	15	9.15
5. แบ็กคิก	22	11.70	9	5.49
6. สวิงแบ็กคิก	3	1.60	0	0.00
7. ชก	21	11.17	17	10.36
รวม	188	100.00	164	100.00

จากตาราง 6 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขันเทควันโด รุ่นเวลเตอร์เวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการรุก รววนคิก มีความถี่เท่ากับ 107 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.91 แบ็กคิก มีความถี่เท่ากับ 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.70 ซ็อบคิกและชก มีความถี่เท่ากับ 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.17

ทักษะการรับ รววนคิก มีความถี่เท่ากับ 100 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.97 ชก มีความถี่เท่ากับ 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.36 ซ็อบคิก มีความถี่เท่ากับ 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.15

ตาราง 7 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขัน
เทควันโด รุ่นไลท์มิดเดิลเวท (N = 4 คน)

ทักษะ	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ฟรอนท์คิก	9	4.97	7	4.64
2. ไฮด์คิก	4	2.21	6	3.97
3. รวาร์นคิก	116	64.10	101	66.89
4. ซีบคิก	30	16.57	3	1.99
5. แบ็กคิก	5	2.76	19	12.58
6. สวิงแบ็กคิก	3	1.66	5	3.31
7. ชก	14	7.73	10	6.62
รวม	181	100.00	151	100.00

จากตาราง 7 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขันเทควันโด รุ่นไลท์มิดเดิลเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการรุก รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 116 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 64.10 ชก มีความถี่เท่ากับ 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.73 ฟรอนท์คิก มีความถี่เท่ากับ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.97

ทักษะการรับ รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 101 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66.89 แบ็กคิก มีความถี่เท่ากับ 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.58 ชก มีความถี่เท่ากับ 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.62

ตาราง 8 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขัน
เทควันโด รุ่นมิดเดิลเวท (N = 4 คน)

ทักษะ	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ฟรอนท์คิก	6	3.01	5	3.52
2. ไฮด์คิก	3	1.50	7	4.93
3. รวาร์นคิก	141	70.86	109	76.76
4. ซ็อบคิก	27	13.58	4	2.82
5. แบ็กคิก	12	6.03	6	4.22
6. สวิงแบ็กคิก	2	1.00	0	0.00
7. ชก	8	4.02	11	7.75
รวม	199	100.00	142	100.00

จากตาราง 8 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขันเทควันโด รุ่นมิดเดิลเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการรุก รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 141 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 70.86 ซ็อบคิก มีความถี่เท่ากับ 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.58 แบ็กคิก มีความถี่เท่ากับ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.03

ทักษะการรับ รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 109 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 76.76 ชก มีความถี่เท่ากับ 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.75 ไฮด์คิก มีความถี่เท่ากับ 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.93

ตาราง 9 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขัน
เทควันโด รุ่นไลท์เฮฟวีเวท (N = 4 คน)

ทักษะ	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ฟรอนท์คิก	13	6.84	12	8.51
2. ไชด์คิก	6	3.16	10	7.09
3. รวาร์นคิก	123	64.74	84	59.57
4. ซีอบคิก	14	7.37	10	7.09
5. แบ็กคิก	13	6.84	8	5.67
6. สวิงแบ็กคิก	6	3.16	3	2.14
7. ชก	15	7.89	14	9.93
รวม	190	100.00	141	100.00

จากตาราง 9 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขันเทควันโด รุ่นไลท์เฮฟวีเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการรุก รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 123 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 64.74 ชก มีความถี่เท่ากับ 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.89 ซีอบคิก มีความถี่เท่ากับ 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.37

ทักษะการรับ รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 84 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.57 ชก มีความถี่เท่ากับ 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.93 ฟรอนท์คิก มีความถี่เท่ากับ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.51

ตาราง 10 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขัน
เทควันโด รุ่นเฮฟวีเวท (N = 4 คน)

ทักษะ	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ฟรอนท์คิก	11	6.67	12	9.83
2. ไชด์คิก	7	4.24	9	7.38
3. รวาร์นคิก	115	69.70	85	69.67
4. ซีอบคิก	19	11.51	6	4.92
5. แบ็กคิก	7	4.24	5	4.10
6. สวิงแบ็กคิก	1	0.61	0	0.00
7. ชก	5	3.03	5	4.10
รวม	165	100.00	122	100.00

จากตาราง 10 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขันเทควันโด รุ่นเฮฟวีเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการรุก รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 115 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.70 ซีอบคิก มีความถี่เท่ากับ 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.51 ฟรอนท์คิก มีความถี่เท่ากับ 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.67

ทักษะการรับ รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 85 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.67 ฟรอนท์คิก มีความถี่เท่ากับ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.83 ไชด์คิก มีความถี่เท่ากับ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.38

ตาราง 11 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขัน
เทควันโด ทั้ง 10 รุ่น

ทักษะ	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ฟรอนท์คิก	93	4.88	93	6.74
2. ไฮด์คิก	58	3.04	84	6.09
3. รวาร์นคิก	1,329	69.69	942	68.31
4. ซีอบคิก	197	10.33	70	5.08
5. แบ็กคิก	104	5.45	90	6.53
6. สวิงแบ็กคิก	24	1.26	13	0.94
7. ชก	102	5.35	87	6.31
รวม	1,907	100.00	1,379	100.00

จากตาราง 11 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการรุกและทักษะการรับของการแข่งขันเทควันโด ทั้ง 10 รุ่น ดังต่อไปนี้

ทักษะการรุก รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 1,329 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.69 ซีอบคิก มีความถี่เท่ากับ 197 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.33 แบ็กคิก มีความถี่เท่ากับ 104 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.45

ทักษะการรับ รวาร์นคิก มีความถี่เท่ากับ 942 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 68.31 ฟรอนท์คิก มีความถี่เท่ากับ 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.74 แบ็กคิก มีความถี่เท่ากับ 90 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.53

ตาราง 12 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด

รุ่นฟิโนเวท (N = 4 คน)

ทักษะการป้องกัน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ใช้มือปิดสกัดกั้น	39	24.07
2. ใช้ขาสกัดกั้น	6	3.71
3. ซิงัดจังหวัะโดยไหล่และลำตัว	73	45.06
4. การหลบหลีก	44	27.16
รวม	162	100.00

จากตาราง 12 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด รุ่นฟิโนเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการป้องกัน ซิงัดจังหวัะโดยไหล่และลำตัว มีความถี่เท่ากับ 73 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.06 การหลบหลีก มีความถี่เท่ากับ 44 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.16 ใช้มือปิดสกัดกั้น มีความถี่เท่ากับ 39 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.07

ตาราง 13 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด
 รุ่นฟลายเวท (N = 4 คน)

ทักษะการป้องกัน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ใช้มือปิดสกัดกั้น	48	37.21
2. ใช้ขาสกัดกั้น	17	13.18
3. ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว	36	27.91
4. การหลบหลีก	28	21.70
รวม	129	100.00

จากตาราง 13 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด รุ่นฟลายเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการป้องกัน ใช้มือปิดสกัดกั้น มีความถี่เท่ากับ 48 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.21
 ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว มีความถี่เท่ากับ 36 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.91 การหลบหลีก
 มีความถี่เท่ากับ 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.70

ตาราง 14 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด
 รุ่นแบนตั้มเวท (N = 4 คน)

ทักษะการป้องกัน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ใช้มือปิดสกัดกัน	28	24.14
2. ใช้ขาสกัดกัน	14	12.07
3. ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว	48	41.38
4. การหลบหลีก	26	22.41
รวม	116	100.00

จากตาราง 14 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด รุ่นแบนตั้มเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการป้องกัน ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว มีความถี่เท่ากับ 48 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.38 ใช้มือปิดสกัดกัน มีความถี่เท่ากับ 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.14 การหลบหลีก มีความถี่เท่ากับ 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.41

ตาราง 15 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด
รุ่นเฟเธอร์เวท (N = 4 คน)

ทักษะการป้องกัน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ใช้มือปิดสกัดกั้น	30	26.09
2. ใช้ขาสกัดกั้น	6	5.22
3. ชิงตัดจังหวะโดยไหลและลำตัว	48	41.74
4. การหลบหลีก	31	26.95
รวม	115	100.00

จากตาราง 15 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด รุ่นเฟเธอร์เวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการป้องกัน ชิงตัดจังหวะโดยไหลและลำตัว มีความถี่เท่ากับ 48 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.74 ใช้มือปิดสกัดกั้น มีความถี่เท่ากับ 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.09 การหลบหลีก มีความถี่เท่ากับ 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.95

ตาราง 16 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด
รุ่นไลท์เวท (N = 4 คน)

ทักษะการป้องกัน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ใช้มือปิดสกัดกั้น	47	35.88
2. ใช้ขาสกัดกั้น	12	9.16
3. ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว	44	33.59
4. การหลบหลีก	28	21.37
รวม	131	100.00

จากตาราง 16 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด รุ่นไลท์เวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการป้องกัน ใช้มือปิดสกัดกั้น มีความถี่เท่ากับ 47 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.88
ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว มีความถี่เท่ากับ 44 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.59 การหลบหลีก
มีความถี่เท่ากับ 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.37

ตาราง 17 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด
รุ่นเวลเตอร์เวท (N = 4 คน)

ทักษะการป้องกัน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ใช้มือปิดสกัดกั้น	38	29.69
2. ใช้ขาสกัดกั้น	8	6.25
3. ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว	56	43.75
4. การหลบหลีก	26	20.31
รวม	128	100.00

จากตาราง 17 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด รุ่นเวลเตอร์เวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการป้องกัน ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว มีความถี่เท่ากับ 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 43.75 ใช้มือปิดสกัดกั้น มีความถี่เท่ากับ 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.69 การหลบหลีก มีความถี่เท่ากับ 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.31

ตาราง 18 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด
 รุ่นไลท์มิดเดิลเวท (N = 4 คน)

ทักษะการป้องกัน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ใช้มือปิดสกัดกั้น	53	35.81
2. ใช้ขาสกัดกั้น	7	4.73
3. ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว	56	37.84
4. การหลบหลีก	32	21.62
รวม	148	100.00

จากตาราง 18 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน
 เทควันโด รุ่นไลท์มิดเดิลเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการป้องกัน ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว มีความถี่เท่ากับ 56 ครั้ง
 คิดเป็นร้อยละ 37.84 ใช้มือปิดสกัดกั้น มีความถี่เท่ากับ 53 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.81
 การหลบหลีก มีความถี่เท่ากับ 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.62

ตาราง 19 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด
 รุ่นมิดเดิลเวท (N = 4 คน)

ทักษะการป้องกัน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ใช้มือปิดสกัดกัน	40	30.07
2. ใช้ขาสกัดกัน	10	7.52
3. ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว	51	38.35
4. การหลบหลีก	32	24.06
รวม	133	100.00

จากตาราง 19 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน
 เทควันโด รุ่นมิดเดิลเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการป้องกัน ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว มีความถี่เท่ากับ 51 ครั้ง
 คิดเป็นร้อยละ 38.35 ใช้มือปิดสกัดกัน มีความถี่เท่ากับ 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.07
 การหลบหลีก มีความถี่เท่ากับ 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.06

ตาราง 20 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด
 รุ่นไลท์เฮฟวีเวท (N = 4 คน)

ทักษะการป้องกัน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ใช้มือปิดสกัดกั้น	46	28.05
2. ใช้ขาสกัดกั้น	12	7.32
3. ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว	80	48.78
4. การหลบหลีก	26	15.85
รวม	164	100.00

จากตาราง 20 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน
 เทควันโด รุ่นไลท์เฮฟวีเวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการป้องกัน ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว มีความถี่เท่ากับ 80 ครั้ง
 คิดเป็นร้อยละ 48.78 ใช้มือปิดสกัดกั้น มีความถี่เท่ากับ 46 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.05
 การหลบหลีก มีความถี่เท่ากับ 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.85

ตาราง 21 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด
 รุ่นเฮฟวี่เวท (N = 4 คน)

ทักษะการป้องกัน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ใช้มือปิดสกัดกัน	46	25.99
2. ใช้ขาสกัดกัน	13	7.35
3. ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว	84	47.46
4. การหลบหลีก	34	19.20
รวม	177	100.00

จากตาราง 21 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขัน
 เทควันโด รุ่นเฮฟวี่เวท ดังต่อไปนี้

ทักษะการป้องกัน ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว มีความถี่เท่ากับ 84 ครั้ง
 คิดเป็นร้อยละ 47.46 ใช้มือปิดสกัดกัน มีความถี่เท่ากับ 46 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.99
 การหลบหลีก มีความถี่เท่ากับ 34 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.20

ตาราง 22 ความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด
ทั้ง 10 รุ่น

ทักษะการป้องกัน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ใช้มือปิดสกัดกั้น	415	29.58
2. ใช้ขาสกัดกั้น	105	7.48
3. ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว	576	41.06
4. การหลบหลีก	307	21.88
รวม	1,403	100.00

จากตาราง 22 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะการป้องกันของการแข่งขันเทควันโด ทั้ง 10 รุ่น ดังต่อไปนี้

ทักษะการป้องกัน ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว มีความถี่เท่ากับ 576 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.05 ใช้มือปิดสกัดกั้น มีความถี่เท่ากับ 415 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.58 การหลบหลีก มีความถี่เท่ากับ 307 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.88

ตาราง 23 ความถี่ และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการตะพรัอนท์คิก ของการแข่งขัน
เทควันโด

รูปแบบการตะพรัอนท์คิก	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
เท้าหน้า	25	26.88
เท้าหลัง	68	73.12
รวม	93	100.00

จากตาราง 23 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการตะพรัอนท์คิก
ของการแข่งขันเทควันโด ตะเท้าหน้า มีความถี่เท่ากับ 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.88 ตะเท้าหลัง
มีความถี่เท่ากับ 68 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 73.12

ตาราง 24 ความถี่ และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการเตะไซด์คิก ของการแข่งขัน
เทควันโด

รูปแบบการเตะไซด์คิก	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
เท้าหน้า	31	53.45
เท้าหลัง	27	46.55
รวม	58	100.00

จากตาราง 24 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการเตะไซด์คิก ของ
การแข่งขันเทควันโด เตะเท้าหน้า มีความถี่เท่ากับ 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.45 เตะเท้าหลัง
มีความถี่เท่ากับ 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.55

ตาราง 25 ความถี่ และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการเตะรเวดคิก ของการแข่งขัน
เทควันโด

รูปแบบการเตะรเวดคิก	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
สไลด์รเวด	271	21.15
เท้าหลัง	770	60.11
ดัดเบิ้ลรเวด	197	15.38
เทินนิงรเวด	43	3.36
รวม	1,281	100.00

จากตาราง 25 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการเตะรเวดคิก
ของการแข่งขันเทควันโด สไลด์รเวด มีความถี่เท่ากับ 271 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.15 เท้าหลัง
มีความถี่เท่ากับ 770 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.11 ดัดเบิ้ลรเวด มีความถี่เท่ากับ 197 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 15.38 เทินนิงรเวด มีความถี่เท่ากับ 43 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.36

ตาราง 26 ความถี่ และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการเตะช็อบคิก ของการแข่งขัน
เทควันโด

รูปแบบการเตะช็อบคิก	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
เตะตรง	88	44.67
ตบอ้อมนอก	44	22.34
ตบอ้อมใน	32	16.24
สไลด์ช็อบ	33	16.75
รวม	197	100.00

จากตาราง 26 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการเตะช็อบคิก
ของการแข่งขันเทควันโด เตะตรง มีความถี่เท่ากับ 88 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.67 ตบอ้อมนอก
มีความถี่เท่ากับ 44 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.34 ตบอ้อมใน มีความถี่เท่ากับ 32 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 16.24 สไลด์ช็อบ มีความถี่เท่ากับ 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.75

ตาราง 27 ความถี่ และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการเตะแบ็กคิก ของการแข่งขัน
เทควันโด

รูปแบบการเตะแบ็กคิก	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ก้าวแบ็ก	79	75.96
เทินแบ็ก	25	24.04
รวม	104	100.00

จากตาราง 27 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการเตะแบ็กคิก
ของการแข่งขันเทควันโด ก้าวแบ็ก มีความถี่เท่ากับ 79 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 75.96 เทินแบ็ก
มีความถี่เท่ากับ 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.04

ตาราง 28 ความถี่ และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการชก ของการแข่งขันเทควันโด

รูปแบบการชก	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ชกหมัดหน้า	8	7.41
ชกหมัดหลัง	100	92.59
รวม	108	100.00

จากตาราง 28 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรู้ รูปแบบการชก ของการแข่งขันเทควันโด ชกหมัดหน้า มีความถี่เท่ากับ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.41 ชกหมัดหลัง มีความถี่เท่ากับ 100 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 92.59

ตาราง 29 ความถี่ และค่าร้อยละ ทักชะการรับ รูปแบบการเตะฟร่อนท์คิก ของการแข่งขัน
เทควันโด

รูปแบบการเตะฟร่อนท์คิก	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
เท้าหน้า	24	25.53
เท้าหลัง	70	74.47
รวม	94	100.00

จากตาราง 29 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ ทักชะการรับ รูปแบบการเตะฟร่อนท์คิก
ของการแข่งขันเทควันโด เตะเท้าหน้า มีความถี่เท่ากับ 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.53 เตะเท้าหลัง
มีความถี่เท่ากับ 70 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 74.47

ตาราง 30 ความถี่ และค่าร้อยละ ทักษะการรับ รูปแบบการเตะไซด์คิก ของการแข่งขัน
เทควันโด

รูปแบบการเตะไซด์คิก	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
เท้าหน้า	47	55.95
เท้าหลัง	37	44.05
รวม	84	100.00

จากตาราง 30 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรับ รูปแบบการเตะไซด์คิก
ของการแข่งขันเทควันโด เตะเท้าหน้า มีความถี่เท่ากับ 47 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.95 เตะเท้าหลัง
มีความถี่เท่ากับ 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.05

ตาราง 31 ความถี่ และค่าร้อยละ ทักษะการรับ รูปแบบการเตะร้าวด้คิก ของการแข่งขัน
เทควันโด

รูปแบบการเตะร้าวด้คิก	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ชิงจังหวะเท้าหน้า	86	9.13
อันเดอร์ร้าวด์	273	28.98
ดัดเบิ้ลร้าวด์	80	8.49
จังหวะสอง	431	45.76
ชกตัดจังหวะแล้วเตะ	72	7.64
รวม	942	100.00

จากตาราง 31 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรับ รูปแบบการเตะร้าวด้คิก
ของการแข่งขันเทควันโด ชิงจังหวะเท้าหน้า มีความถี่เท่ากับ 86 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.13
อันเดอร์ร้าวด์ มีความถี่เท่ากับ 273 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.98 ดัดเบิ้ลร้าวด์ มีความถี่เท่ากับ
80 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.49 จังหวะสอง มีความถี่เท่ากับ 431 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.76
ชกตัดจังหวะแล้วเตะ มีความถี่เท่ากับ 72 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.64

ตาราง 32 ความถี่ และค่าร้อยละ ทักชะการรับ รูปแบบการเตะช็อบคิก ของการแข่งขัน
เทควันโด

รูปแบบการเตะช็อบคิก	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
เท้าหน้า	36	51.43
เท้าหลัง	34	48.57
รวม	70	100.00

จากตาราง 32 แสดงว่าความถี่ และค่าร้อยละ ทักชะการรับ รูปแบบการเตะช็อบคิก
ของการแข่งขันเทควันโด เตะเท้าหน้า มีความถี่เท่ากับ 36 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.43 เตะเท้าหลัง
มีความถี่เท่ากับ 34 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.57

ตาราง 33 ความถี่ และค่าร้อยละ ทักษะการรุก ทักษะการรับ และทักษะการป้องกัน ของการ
แข่งขันเทควันโด

รุ่น	ทักษะการรุก		ทักษะการรับ		ทักษะการป้องกัน	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
พินเวท	248	13.00	139	10.08	162	11.55
ฟลายเวท	236	12.38	132	9.57	129	9.19
แบนตั้มเวท	173	9.07	133	9.64	116	8.27
เฟเธอร์เวท	188	9.86	164	11.89	115	8.20
ไลต์เวท	181	9.49	151	10.95	131	9.34
เวลเตอร์เวท	199	10.44	142	10.30	128	9.12
ไลต์มิดเดิลเวท	159	8.34	127	9.21	148	10.55
มิดเดิลเวท	190	9.96	141	10.23	133	9.48
ไลต์เฮฟวีเวท	165	8.65	122	8.85	164	11.69
เฮฟวีเวท	168	8.81	128	9.28	177	12.61
รวม	1,907	100.00	1,379	100.00	1,403	100.00

จากตาราง 33 แสดงว่าความถี่และค่าร้อยละ ทักษะการรุก ทักษะการรับ และทักษะการป้องกัน ของการแข่งขันเทควันโด

รุ่นพินเวท ทักษะการรุก จำนวน 248 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.00 ทักษะการรับ
จำนวน 139 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.08 ทักษะการป้องกัน จำนวน 162 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.55
รุ่นฟลายเวท ทักษะการรุก จำนวน 236 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.38 ทักษะการรับ
จำนวน 132 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.57 ทักษะการป้องกัน จำนวน 129 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.19
รุ่นแบนตั้มเวท ทักษะการรุก จำนวน 173 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.07 ทักษะการรับ
จำนวน 133 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.64 ทักษะการป้องกัน จำนวน 116 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.27
รุ่นเฟเธอร์เวท ทักษะการรุก จำนวน 188 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.86 ทักษะการรับ
จำนวน 164 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.89 ทักษะการป้องกัน จำนวน 115 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.20

รุ่นไลท์เวท ทักษะการรุก จำนวน 181 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.49 ทักษะการรับ
 จำนวน 151 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.95 ทักษะการป้องกัน จำนวน 131 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.34
 รุ่นเวลเตอร์เวท ทักษะการรุก จำนวน 199 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.44 ทักษะการรับ
 จำนวน 142 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.30 ทักษะการป้องกัน จำนวน 128 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.12
 รุ่นไลท์มิดเดิลเวท ทักษะการรุก จำนวน 159 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.34 ทักษะการรับ
 จำนวน 127 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.21 ทักษะการป้องกัน จำนวน 148 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.55
 รุ่นมิดเดิลเวท ทักษะการรุก จำนวน 190 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.96 ทักษะการรับ
 จำนวน 141 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.23 ทักษะการป้องกัน จำนวน 133 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.48
 รุ่นไลท์เฮฟวี่เวท ทักษะการรุก จำนวน 165 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.65 ทักษะการรับ
 จำนวน 122 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.85 ทักษะการป้องกัน จำนวน 194 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.69
 รุ่นเฮฟวี่เวท ทักษะการรุก จำนวน 168 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.81 ทักษะการรับ
 จำนวน 128 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.28 ทักษะการป้องกัน จำนวน 177 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.61

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาการใช้ทักษะเทควันโดในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 จังหวัดสุโขทัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาเทควันโดชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 จำนวน 82 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาเทควันโดชายที่ทำการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 จังหวัดสุโขทัย จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือและอุปกรณ์อำนวยความสะดวก ได้แก่
 - 1.1 กล้องบันทึกภาพ
 - 1.2 ม้วนแถบภาพ
 - 1.3 โทรทัศน์
 - 1.4 เครื่องเล่นวีดีโอเทป
2. ใบบันทึกการใช้ทักษะ ได้แก่
 - 2.1 ทักษะการรุก
 - 2.2 ทักษะการรับ
 - 2.3 ทักษะการป้องกัน

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้อาจจะแสดงความถี่ของการใช้ทักษะเทควันโด การรุก การรับและการป้องกันในการแข่งขันกีฬาเทควันโด เปลี่ยนเป็นคำร้อยละแล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การใช้ทักษะเทควันโด ประกอบไปด้วยทักษะการรุก ทักษะการรับ และทักษะการป้องกัน ของนักกีฬาเทควันโดทั้งหมด 10 รุ่น ที่พบในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ โดยแจกแจงความถี่และ เปลี่ยนเป็นค่าร้อยละ ปรากฏผลดังต่อไปนี้

1. ทักษะการรุกที่ใช้มากที่สุดในทุกรุ่นน้ำหนักคือ รววดักิก จำนวน 1,329 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.69 ช็อบดิก จำนวน 197 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.33 แบ็กดิก จำนวน 104 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.45
2. ทักษะการรับที่ใช้มากที่สุดในทุกรุ่นน้ำหนักคือ รววดักิก จำนวน 942 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 68.31 ฟร็อนท์ดิก จำนวน 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.74 แบ็กดิก จำนวน 90 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.53
3. ทักษะการป้องกันที่ใช้มากที่สุดในทุกรุ่นน้ำหนักคือ ซึงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว จำนวน 576 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.06 ไข่มือปิดสกดักัน จำนวน 415 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.58 การหลบหลีก จำนวน 307 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.88

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาการใช้ทักษะเทควันโดในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 ประกอบด้วยทักษะการรุก ทักษะการรับ และทักษะการป้องกันของนักกีฬาเทควันโดชายทั้ง 10 รุ่น สามารถที่จะอภิปรายผลได้ดังนี้

จากการศึกษาการใช้ทักษะการรุก พบว่า การแข่งขันเทควันโดชายในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 มีการใช้ทักษะเทควันโดที่หลากหลายชนิด ไม่ว่าจะเป็นการเตะ รววดักิด ช็อบดิก แบ็กดิก ฟร็อนท์ดิก และอื่น ๆ จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พบว่า การเตะรววดักิดเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุดในทุกรุ่นน้ำหนัก คือ 1,329 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.51 ในกีฬายาวชนเทควันโดการเตะรววดักิดเป็นทักษะที่นิยมใช้กันมาก มีเทคนิคการเตะที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการเตะสไลด์รววดักิด ดับเบิ้ลรววดักิด เทนนิ่งรววดักิด เป็นเทคนิคที่เข้ากระทำคู่ต่อสู้ได้อย่างอิสระ โดยเป้าหมายอยู่บริเวณลำตัว หรือส่วนที่สูงกว่าเอวขึ้นไป ซึ่งเป็นส่วนที่สามารถทำคะแนนได้ดี สอดคล้องกับ ฮัน และลี (Jeong, 1996 ; Citing Han and Lee, 1993) พบว่า สถิติที่น่าสนใจเกี่ยวกับการเตะรววดักิด ว่าเป็นท่าที่มีการใช้มากที่สุด และเป็นท่าที่ทำคะแนนได้มากที่สุด นอกเหนือจากการเตะรววดักิดซึ่งเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด ยังพบว่า ทักษะเทควันโดที่ใช้รองลงมา คือ ช็อบดิก จำนวน 197 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.30 ชก จำนวน 108 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.65 และแบ็กดิก จำนวน 104 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.44 ตามลำดับ การใช้ทักษะ

ดังกล่าวนี้ มีการใช้น้อยกว่าราวด์คิก อาจเป็นเพราะช็อบคิกเป็นอาวุธที่กระทำกับคู่ต่อสู้บริเวณใบหน้า และแบ็กคิกเป็นอาวุธที่กระทำกับคู่ต่อสู้บริเวณลำตัว จังหวะที่เข้ากระทำจึงมีน้อย หรือจะกระทำได้อีกต่อเมื่อเป็นจังหวะต่อเนื่องจากทักษะอื่นที่ทำให้คู่ต่อสู้เสียจังหวะแล้ว การชก จะกระทำก็ต่อเมื่ออยู่ในระยะประชิดคู่ต่อสู้เท่านั้น ทักษะการเตะพร้อมหัวคิกและไซด์คิก เป็นทักษะที่ใช้ใกล้เคียงกัน คือพร้อมหัวคิก จำนวน 90 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.48 ไซด์คิก จำนวน 84 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.26 การเตะพร้อมหัวคิกและไซด์คิกในการศึกษาค้างนี้พบว่า ในการใช้ทักษะพร้อมหัวคิกและไซด์คิก จะใช้ในกรณีที่คู่ต่อสู้เข้ามาประชิดลำตัว และใช้ต่อเนื่องกับทักษะอื่นที่เข้ากระทำเป็นชุด เพื่อให้คู่ต่อสู้เสียหลัก และยังพบว่า ทักษะสวิงแบ็กคิก เป็นทักษะที่มีการใช้น้อยที่สุด คือ 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.97 ที่มีการใช้น้อยเพราะว่าทักษะเทควันโดเป็นทักษะที่ต้องใช้ความรวดเร็ว และปฏิกิริยาตอบสนองที่จะเข้ากระทำได้ดี ทักษะสวิงแบ็กคิก จึงมีเป้าหมายน้อยกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะเป็นทักษะที่ต้องมีการฝึกฝนเป็นอย่างดีและมีการทรงตัวที่ดี ทักษะนี้ไม่ค่อยนิยมใช้เมื่อเข้ากระทำคู่ต่อสู้จะทำให้เกิดช่องว่างทำให้คู่ต่อสู้สวนกลับได้ทัน ทักษะการรับที่ใช้มากที่สุด คือ ราวด์คิก จำนวน 905 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 67.44 ซึ่งสอดคล้องกับทักษะการรุกที่พบว่า การเตะราวด์คิกเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด คือ 1,329 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.51 ที่เป็นเช่นนี้เพราะการเตะราวด์คิกเป็นทักษะที่อิสระและหลากหลายในการเข้ากระทำกับเป้าหมายโดย การเตะอันเดอร์ราวด์ ดับเบิลราวด์ จังหวะสอง ซึ่งเป็นเทคนิคที่นักกีฬาจะต้องมีความรวดเร็ว ความแม่นยำ มีปฏิกิริยาตอบสนองที่รวดเร็ว เพื่อฉวยโอกาสเตะท่าคะแนนในช่องว่างที่เห็นได้ในทันที โดยที่ฝ่ายรุกยังไม่ทันตั้งตัว หรือเสียจังหวะ ซึ่งสอดคล้องกับ (โสภา กุศลวงศ์, 2543 : 24) กล่าวว่า นักกีฬาเทควันโดมักจะใช้ทำยื่นเข้าหาคู่ต่อสู้ โดยการหันด้านข้างเพื่อให้เป้าหมายเล็งลง ฉะนั้น การจะทำคะแนนได้ต้องมีความเร็ว มีปฏิกิริยาตอบสนองที่ดีจึงจะฉวยโอกาสทำคะแนนในช่องว่างได้ทันที ทักษะที่ใช้รองลงมา คือ พร้อมหัวคิก จำนวน 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.93 แบ็กคิก จำนวน 90 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.71 การชก จำนวน 87 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.48 ไซด์คิก จำนวน 84 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.26 ตามลำดับ การใช้ทักษะพร้อมหัวคิกและแบ็กคิกน้อยกว่าการเตะราวด์คิก อาจเป็นเพราะการเตะพร้อมหัวคิกจะใช้ในกรณีที่ทำลายจังหวะการรุกของคู่ต่อสู้ เป็นอาวุธที่ใช้ป้องกันได้ดี การเตะแบ็กคิกในขณะที่คู่ต่อสู้รุกเข้ามา สามารถชิงจังหวะและทำลายจังหวะคู่ต่อสู้ได้ดี ทำให้คู่ต่อสู้เสียจังหวะ การชกคู่ต่อสู้เป็นจังหวะที่ชิงจังหวะขณะที่ฝ่ายรุกเข้ามากระทำ โดยเข้าไปประชิดคู่ต่อสู้และต่อไปยังเป้าหมายตรงท้องคู่ต่อสู้ และยังพบว่าทักษะสวิงแบ็กคิกเป็นทักษะที่ใช้น้อยที่สุด คือ จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.97 ที่มีการใช้น้อยอาจเป็นเพราะว่าเป็นทักษะที่มีช่องว่างให้คู่ต่อสู้เข้ามากระทำได้ง่าย และกีฬาเทควันโดเป็นกีฬาที่เน้นการกระทำที่มีเป้าหมายของการกระทำที่ชัดเจน ดังนั้นนักกีฬาจึงเน้นทักษะที่ง่ายต่อการทำคะแนนเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับทักษะการรุก

จากการศึกษาการใช้ทักษะการป้องกัน พบว่า ทักษะการป้องกันที่ใช้กันมากที่สุด คือ ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว จำนวน 576 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.06 ใช้มือปิดสกดกัน จำนวน 415 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.58 การหลบหลีก จำนวน 307 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.88 ใช้ขาสกดกัน จำนวน 105 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.48 จะเห็นได้ว่าทักษะการป้องกันที่ใช้มากที่สุด คือ ชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัวอาจเป็นเพราะว่า กีฬาเทควันโดใช้เวลาทำการแข่งขัน 3 ยก ๆ ละ 2 นาที การเดินฟุตเวิร์คเข้าหาคู่ต่อสู้ เป็นการเคลื่อนที่เข้าออกได้อย่างรวดเร็ว ยากที่คู่ต่อสู้จะจับทางได้ ดังนั้นเวลานักกีฬาก็จะเข้ากระทำการกับคู่ต่อสู้จะใช้ทักษะที่หลากหลายเข้ากระทำการเป็นการป้องกัน โดยการชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัวเป็นการใช้ความเร็วเข้าประชิดลำตัวก่อนที่ฝ่ายรุกจะเข้ากระทำการ และเป็นการทำลายจังหวะของคู่ต่อสู้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ (ธวัช วีระศิริวัฒน์, 2538 : 141 ; อ่างถึงจาก อนันต์ อัฐ, 2522 : 62) ได้กล่าวถึง หลักการฝึกไว้ว่า ความเร็วของการตัดสินใจเมื่อมีสิ่งเร้ามากระตุ้น หรือให้ตัดสินใจ ต้องเคลื่อนไหวโดยรวดเร็ว ถูกต้องและแม่นยำ ความสามารถในการตอบโต้หรือการตัดสินใจ ขึ้นอยู่กับความสามารถของสายตาที่มองเห็น ความถูกต้องของประสาทหูและตา และความชำนาญในทักษะของแต่ละบุคคล การฝึกเพื่อให้เกิดความเร็วในการโต้ตอบจะต้องฝึกทักษะต่าง ๆ ให้ดี โดยให้รู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในขณะทำการแข่งขัน ทักษะที่ใช้รองลงมา คือ การใช้มือปิดสกดกัน จำนวน 415 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.58 การใช้ทักษะการใช้มือปิดสกดกันน้อยกว่า การชิงตัดจังหวะโดยไหล่และลำตัว อาจเป็นเพราะว่า ขณะที่เดินฟุตเวิร์คฝ่ายรุกขยับตัวเข้ามากระทำ นักกีฬาก็จะปิดตรงส่วนที่ถูกกระทำ เพื่อไม่ให้ฝ่ายรุกได้คะแนนโดยจะใช้มือปิดบนในขณะฝ่ายรุก เตะช็อบคิก เป็นต้น ดังนั้นนักกีฬาก็จะต้องมีไหวพริบและกล้าตัดสินใจที่จะแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าได้จับพลันเพื่อไม่ให้เสียคะแนนโดยการสวนกลับทันทีเมื่อมีโอกาส การหลบหลีกเป็นทักษะการป้องกันในขณะฝ่ายรุกเข้ามาระทำการในทักษะต่าง ๆ ฝ่ายป้องกันจะถอยให้พ้นระยะหรือถอยจากเพื่อให้ฝ่ายรุก เสียจังหวะและเปิดช่องว่างให้กระทำ โดยการสวนกลับทันที และทักษะการป้องกันที่ใช้น้อยที่สุด คือ ใช้ขาสกดกัน จำนวน 105 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.48 อาจเป็นเพราะว่า กีฬาเทควันโดเป็นกีฬาที่ส่วนใหญ่แล้วจะใช้เท้าเตะ ดังนั้นเมื่อใช้ส่วนขาในการสกดกันแล้ว จังหวะที่จะเข้ากระทำหรือตอบโต้มันมีน้อยจึงไม่นิยมใช้

ข้อเสนอแนะ

โค้ชและผู้ฝึกเทควันโดนำผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นข้อมูลในการฝึกทักษะเทควันโด เน้นการเข้ากระทำที่หวังผลคะแนน และการฝึกสมรรถภาพทางกาย ฝึกปฏิกิริยาการตอบสนองให้มีประสิทธิภาพในการแก้สถานการณ์ได้ดีในการแข่งขันกีฬาเทควันโด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำการศึกษาวิจัย การใช้ทักษะเทควันโด ในรายการแข่งขันรายการอื่น ๆ เพื่อศึกษาการใช้ทักษะ เปรียบเทียบการใช้ทักษะหรือการใช้ทักษะที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด เช่นการแข่งขันกีฬานานาชาติ และการแข่งขันเทควันโดชิงแชมป์ประเทศไทย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรกต คงทน. (2542). *การวิเคราะห์รูปแบบการยิงประตูฟุตบอลโลกปี ค.ศ. 1998*.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กองกีฬากรมพลศึกษา ฝ่ายวิชาการ. (2531). *กติกาทศวันโดสากล*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
โรงพิมพ์อักษรไทย.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2544). *ข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทยว่าด้วยการแข่งขัน
กีฬาเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2544*. กรุงเทพฯ : กราฟฟิค ศรีเอชั่น เอ้าส์.
_____. (2547). *โปรแกรมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 ณ จังหวัดสุโขทัย*.
กรุงเทพฯ : การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ สำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทย.
- _____. (2544). *แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2545 – 2549)*. กรุงเทพฯ :
นิวไทยมิตรการพิมพ์ (1996) จำกัด.
- เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง. (2546). *รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิง
ถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13*.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เฉลิมพล ก่อกิจเจริญกุล. (2540). *การวิเคราะห์รูปแบบการเล่นฟุตบอล*. ปริญญาานิพนธ์
กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- เทเวศร์ จันทรหอม. (2546). *การวิเคราะห์ยุทธวิธีการรุกและการป้องกันของฟุตบอลในการ
แข่งขันฟุตบอลโลก ครั้งที่ 17 ปี 2545*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธวัช วีระศิริวัฒน์. (2538). *หลักและการฝึกกีฬา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอ.เอส.พรินติ้ง เอ้าส์.
- นิยม แสนธิ. (2545). *การสร้างแบบทดสอบทักษะเทควันโดสำหรับนักศึกษาหลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นัฐา สุขพัฒน์. (2543). *รูปแบบการเล่นของการแข่งขันกีฬาซอลฟท์บอล*. ปริญญาานิพนธ์
กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

- บุญส่ง ยอดวงษ์. (2544). *คู่มือการสอนวิชาเทควันโด*. กรุงเทพฯ : กรมพลศึกษา.
กระทรวงศึกษาธิการ. ถ่ายเอกสาร.
- ประทีน พิมพ์จันทร์. (2543). *รูปแบบของทักษะการเสิร์ฟเซปักตะกร้อ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล ช่างจงประดิษฐ์. (2540). *เทควันโด*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เฟื่องฟ้า พรินต์ติ้ง.
- ยุทธพิชัย ขาญเลขา; และ ยุพยง เกษศิริ. (2540). *พื้นฐานเทควันโด*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วาดศิลป์.
- สมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย. (2528). *สาธิตการสอนกีฬาเทควันโด*. (ม.ป.พ.).
ถ่ายเอกสาร.
- โลภา กุศลวงศ์. (2543). *ผลของโปรแกรมการฝึกต่างแบบที่มีต่อพลังกล้ามเนื้อและ
ตอบสนองของการเตะเฉียงในกีฬาเทควันโด*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อนุวัฒน์ ถือออยู่. (2546). *การใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัย
พลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Hernandez, Moreno Jose. (1989, November). "Study About Analysis of the Play's
Action in Team Sports : Appication to Basketball (Estudiosobre El Analisis De La
Action De Juego En Los Deporte De Equipo : Su Aplicaction Al Baloncesto)," *Dissertation Abstracts International*. 50 - (03) :410.
- Hopkins, David R. (1977, July). "A Factor Analysis of Selected Basketball
Skill Tests," *Dissertation Abstracts International*. 38 – (01) : 155-A.
- Jinshan and Others. (1993). "Analysis of the Goals in the World Cup" in *Science
and Football II*. T.J. Clerk and A. Stibbe. London: St. Edmundsbury.
- Lee, K. (1998). "Parental Expectations and Satisfaction Concerning Taekwondo Centers
in Taejon city and Chung-Cheong Provice, The Republic of Korea." *Dissertation
Abstracts Internation*. 59 - (02) : 0615.
- Lee, K. M. and Jeong, K, H, (1996). *Dynamic Taekwondo Kyorugi*. Seoul : Oh-Seoung
Publishing, 1996.

- Rodano, R. and R. Tawana. (1993). "Three – Dimension Analysis of Instep Kick in Professional Soccer Players," *in Science and Football II*. T.J. Clark and A. Stibbe. London: St. Edmundsbury.
- Yamanaka, K.; Hughes, M.; & Lott. M. (1993). "An Analysis of Playing in the 1990 World Cup for Association Football," *in Science and Football II*. T.J. Clerk and A. Stibbe. London: St. Edmundsbury.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ภาพประกอบทักษะการตะ

ทักษะการเตะในกีฬาทควันโด

การเตะท่า Front Kick

จังหวะที่ 1 ยกเข่าขึ้นด้วยพลังของอุ้งเท้าส่งเข่าขึ้นไป

จังหวะที่ 2 สะบัดเท้าตรงไปที่เป้าหมาย

จังหวะที่ 3 พับเข่ากลับที่เดิม

1

2

3

การเตะท่า Side Kick (ขาซ้ายเป็นหลัก)

จังหวะที่ 1 ยกเข่าขวาขึ้นด้วยพลังของอุ้งเท้าขวา

จังหวะที่ 2 บิดสะโพกไปทางซ้ายพร้อมกับหมุนขาซ้าย ให้ปลายเท้าซ้ายชี้ไปด้านหลัง เพื่อให้
ขาขวาตั้งอยู่พบบน ให้ส้นเท้าด้านข้างส่วนนอก ชี้ไปตรงเป้าหมาย

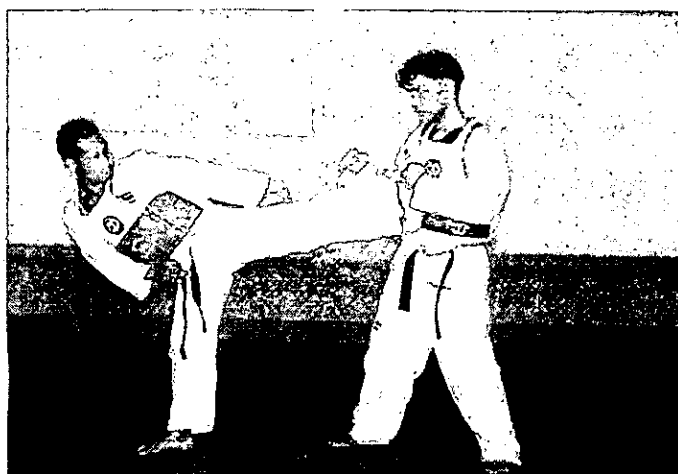
จังหวะที่ 3 สะบัดเท้าไปที่เป้าหมาย

1

2

3

การเตะท่า Round Kick (ขาซ้ายเป็นหลัก)

จังหวะที่ 1 ยกเข่าขึ้นด้วยพลังอุ้งเท้าขวา ระดับสูงประมาณสะโพก

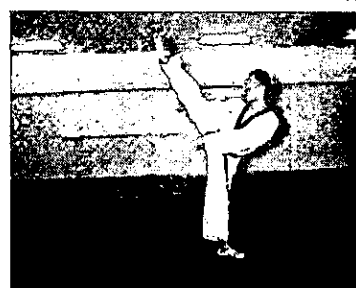
จังหวะที่ 2 บิดสะโพกไปทางซ้ายพร้อมสับตั้งแต่หัวเข่าถึงเท้าไปที่เป้าหมาย

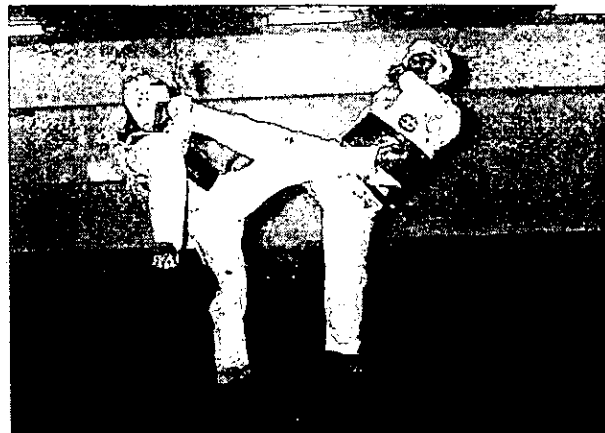
1

2

3

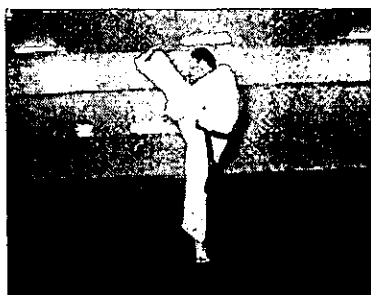

การเตะท่า Chop Kick (ขาซ้ายเป็นหลัก)

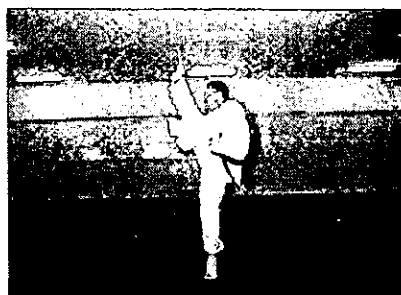
จังหวะที่ 1 ยกเข่าขวาขึ้นด้วยพลังอุ้งเท้าขวา เข่าสูงเกือบแนบชิดอก

จังหวะที่ 2 สะบัดท่อนขาช่วงล่าง โดยให้สันเท้าหรือฝ่าเท้าสัมผัสเป้าหมาย

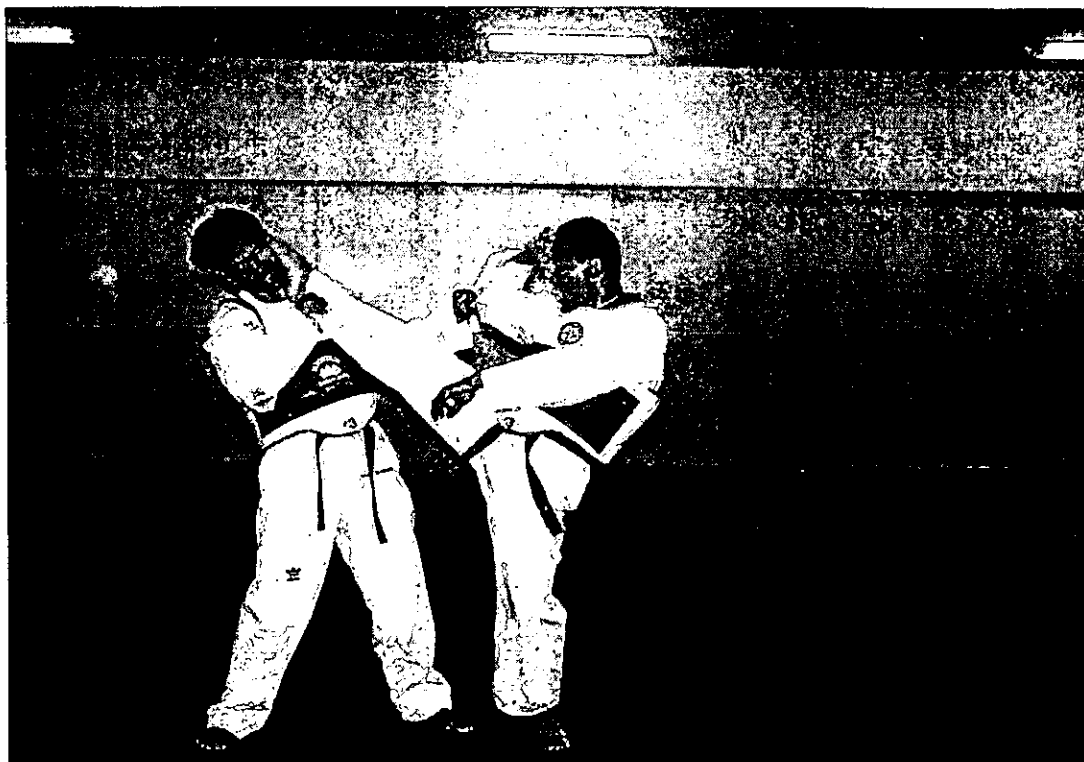
จังหวะที่ 3 หลังจากเท้าสัมผัสเป้าหมายแล้ว พับลงขณะอยู่บนอากาศแล้ววางบนพื้นอย่างนุ่มนวล

1

2

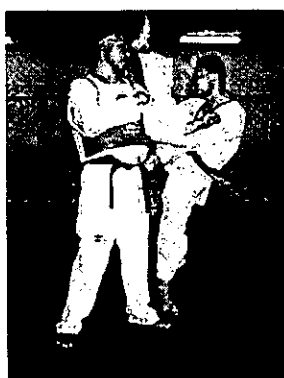

3

การเตะท่า ตบอ้อมนอก (ขาซ้ายเป็นหลัก)

จังหวะที่ 1 ยกเข่าขวาขึ้นด้วยพลังอุ้งเท้าขวา ให้ฝ่าเท้าตั้งสูงระดับศีรษะคู่ต่อสู้

จังหวะที่ 2 บิดสะโพก พร้อมกดน้ำหนักเท้าเข้าด้านใน ขณะฝ่าเท้าสัมผัสเป้าหมาย

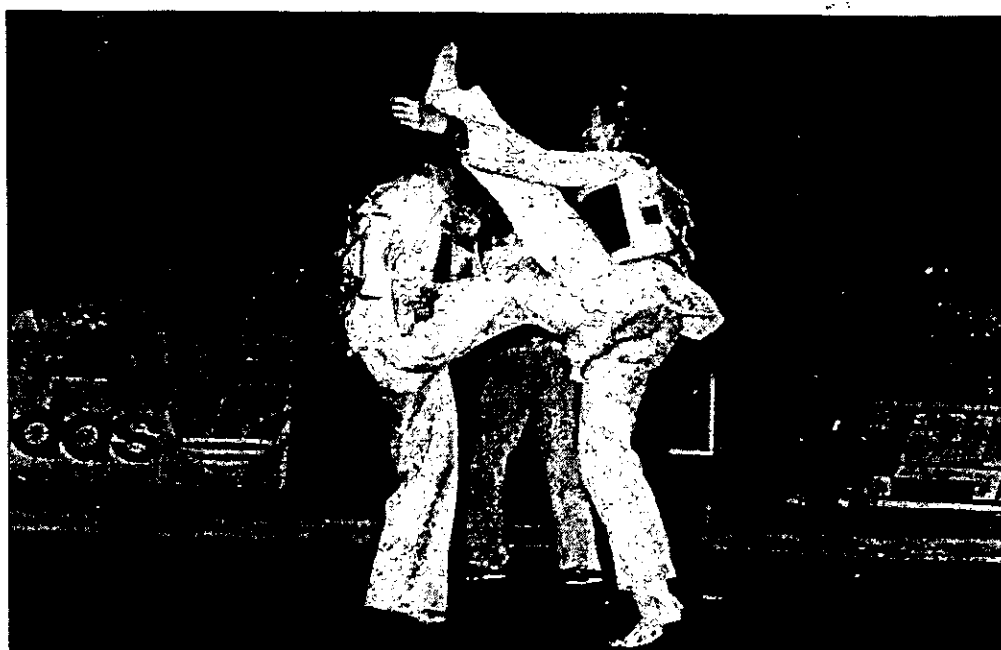
1

1

2

การเตะท่า Back Kick

จังหวะที่ 1 อู้งเท้าขวาหน้าจิกอยู่กับพื้น และเปิดส้นเท้าชี้ไปทางเป้าหมายพร้อมหมุนสะโพก

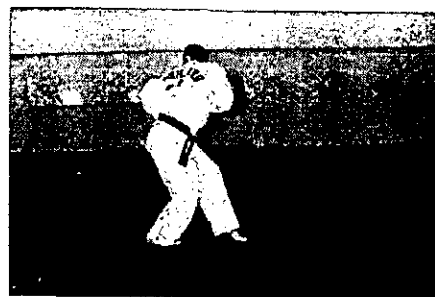
จังหวะที่ 2 หมุนการ์ดแขน พร้อมสะบัดหน้าไปฝั่งตรงข้าม ดิดขาหลังออกไปตรง ๆ ในระดับ

ความสูงของสะโพก

จังหวะที่ 3 เมื่อดิดขาออกสุดแล้ว พับกลับมาวางกับพื้นนึ่ม ๆ

1

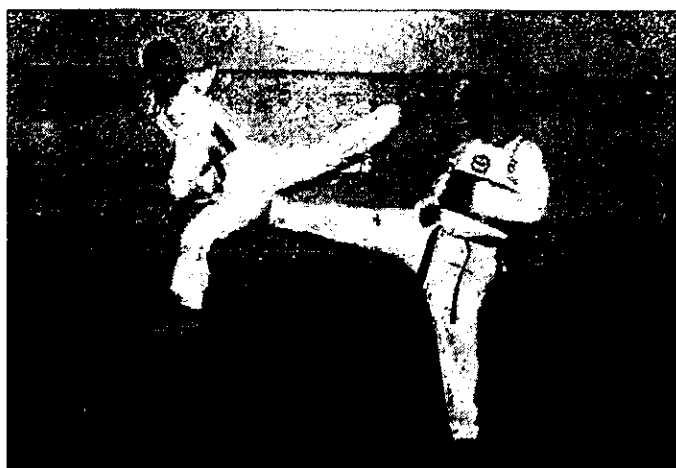
2

2

3

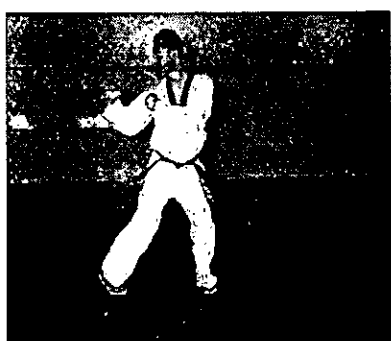

การเตะท่า Spining Kick (จระเข้ฟาดหลัง)

จังหวะที่ 1 ปิดส้นเท้าของขาหน้า ชี้ไปทางเป้าหมายด้วยการจิกอุ้งเท้าอยู่กับพื้น พร้อมหมุน สะโพก

จังหวะที่ 2 หมุนการรัดแขน และสะบัดหน้ามาด้านตรงข้าม พร้อมดีดขาหลังออกไปตรง ๆ ให้ สูงโดยก้มตัวให้ต่ำลงมา (ปลายเท้าเหยียดตรง)

จังหวะที่ 3 พับเข้าในแนวขนานกับพื้น ตามแรงสะบัดของสะโพกแรงดีดสะบัดของหัวเข้า พับขาหลังพื้นอย่างนุ่มนวล

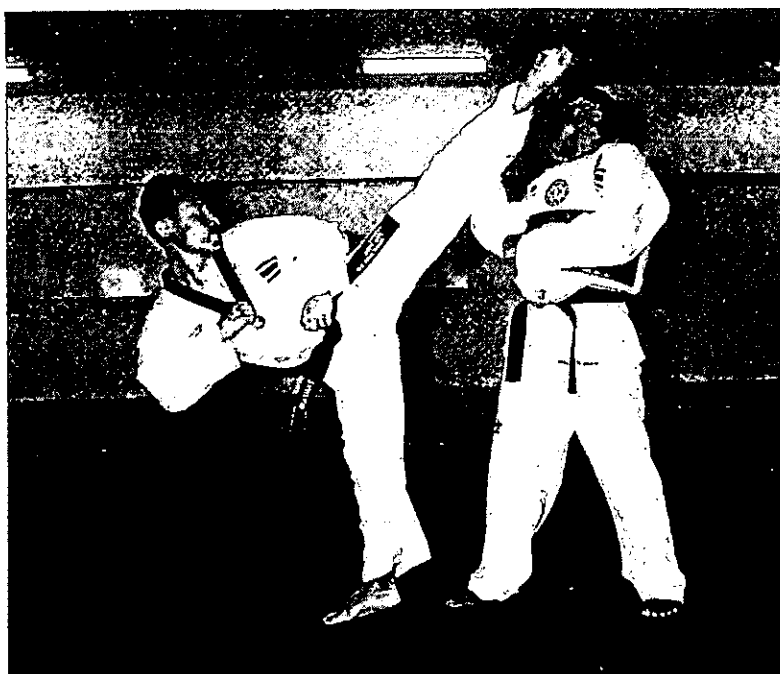
1

2

2.1

การชัก

ภาคผนวก ข

ใบบันทึกทักษะการรู้ การรับ และการป้องกัน

ใบบันทึกการใช้ทักษะการรุก

ความถี่ ทักษะการรุก	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม
1. การเตะ																					
1.1 ฟรอนต์คิก																					
- เท้าหน้า																					
- เท้าหลัง																					
1.2 ไซด์คิก																					
- เท้าหน้า																					
- เท้าหลัง																					
1.3 ราวน์คิก																					
- สไลด์ราวน์																					
- เท้าหลัง																					
- ดับเบิลราวน์																					
- เท็นนิงราวน์																					
1.4 ซีปคิก																					
- ดบตรง																					
- ดบอ้อมนอก																					
- ดบอ้อมใน																					
- สไลด์ซีป																					
1.5 แบ็กคิก																					
- ก้าวแบ็ก																					
- เท็นแบ็ก																					
1.6 สวิงแบ็กคิก																					
2. การชัก																					
2.1 หมัดหน้า																					
2.2 หมัดหลัง																					

ชื่อนักกีฬา.....

ผลการแข่งขัน.....

ใบบันทึกการใช้ทักษะการรับ

ความถี่ ทักษะการรับ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม
1. การเตะ																					
1.1 ฟรอนต์คิก																					
- เท้าหน้า																					
- เท้าหลัง																					
1.2 ไซด์คิก																					
- เท้าหน้า																					
- เท้าหลัง																					
1.3 ราวน์คิก																					
- อินเตอร์ราวด์																					
- จังหวะสองเท้าหลัง																					
- ดับเบิลราวด์																					
- ชกตัดจังหวะแล้วเตะ																					
1.4 ซีบคิก																					
- เท้าหน้า																					
- เท้าหลัง																					
1.5 แבקคิก																					
1.6 สวิงแบ็กคิก																					
2. การชก																					

ชื่อนักกีฬา.....

ผลการแข่งขัน.....

ใบบันทึกการใช้ทักษะการป้องกัน

ความถี่ ทักษะการป้องกัน	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม
1. การปิดป้อง																					
2. การหลบหลีก																					
3. การหลอกล่อ																					
4. ชิงทำหรือชิงตอบโต้																					
5. การถอยออกให้พ้นระยะ																					

ชื่อนักกีฬา.....

ผลการแข่งขัน.....

ภาคผนวก ค
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. นายไพศาล ช่างจงประดิษฐ์ เทควันโดสายดำ ขั้นที่ 5

- อดีตโค้ชนักกีฬาเทควันโดทีมชาติไทย
- อดีตผู้ช่วยเลขาธิการสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย

ปัจจุบัน - ผู้ตัดสินของสมาพันธ์เทควันโดโลก

- ผู้เชี่ยวชาญเทควันโดของการกีฬาแห่งประเทศไทย

2. นายอนันต์ เมฆสุวรรณ เทควันโดสายดำ ขั้นที่ 4

- อดีตโค้ชนักกีฬาเทควันโดทีมชาติไทย

ปัจจุบัน - อาจารย์สอนที่วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง

- ประธานฝ่ายเทคนิคสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย
- ผู้ตัดสินสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย

3. นายพงษ์เกษียร บัวสุวรรณ

- อดีตโค้ชนักกีฬาทีมชาติไทย ชูตซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ ซิงแชมป์เอเชีย ซิงแชมป์โลก

ปัจจุบัน - อาจารย์สอนที่โรงเรียนสตรีมหาพฤฒารามในพระบรมราชินูปถัมภ์

- ผู้ฝึกสอนกีฬาเทควันโดในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศรีปทุม

4. อาจารย์ไพบุลย์ บุญแทน

- อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวธิดารัตน์ ยศไชย
วัน / เดือน / ปีเกิด	30 มิถุนายน 2522
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลน่าน จังหวัดน่าน
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	220 หมู่ 2 ตำบลฝายแก้ว กิ่งอำเภอภูเพียง จังหวัดน่าน 55000
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวาสูเทวี 1110 แขวงบางโคล่ เขตบางคอแหลม กรุงเทพมหานคร 10120
ประวัติทางการศึกษา	
พ.ศ.2534	ประถมศึกษา โรงเรียนชินจง จังหวัดน่าน
พ.ศ.2537	มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสตรีศรีน่าน จังหวัดน่าน
พ.ศ.2540	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนศรีสวัสดิ์วิทยาคาร จังหวัดน่าน
พ.ศ.2541	ปริญญาตรี วิทยาศาสตร์บัณฑิต วท.บ. (พลศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ.2547	ปริญญาโท วิทยาศาสตร์บัณฑิต กศ.ม. (พลศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ